

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2010. júl.–aug.
XV/4. szám

Ára: 290,- Ft

Vasvár – kegyzsobor

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista*

Siralmaik völgyéből sóhajtunk hozzád

*Isteni kegyelemmel teljes,
szent lélek, szűz test,
egyedül szűz Anya,
nincs hozzád hasonló;
orvosságos edény, gyógyító fűszer,
bölcesség példája, ragyogó hajnal,
vezess minket a tengeri veszedelmek között
és a sötét éjszakában.
Tisztesség tüköre, nagyhatalmú Asszony,
add meg a foglyoknak örökségüket!
Mert a számkivetésből,
e keserű és szennyes világ viharáiból,
a siralmak megfagyott völgyéből
vezess ki minket, Asszonyunk,
a tiszta égbe, az igazi nyárba!
Járj közben, hogy Fiadat
homály, felhő nélkül, nem tükör által,
de szemtől szembe lássuk fenségében!
Molliens-i „Reciusus” (XII.sz.)*

Tartalomjegyzék

Nyilvános küldetések	1
Jel mindenki számára	2
Szent Ágoston Vallomásai	3
Barabás Miklós: Assisi Szent Klára (1193/94-1253).....	6
Uwe Michael Lang: Az Úr felé fordulva – A liturgikus ima-irány	8
Gondolatok a liturgiáról: Adoremus	12
Kalkuttai Teréz anya szomorúsága és öröme	15
A Szentlélek kegyeltje – folytatás: Segítek Neked!.....	19
A Szeretlángról.....	22
Megerősítés, hogy tovább menj	24
Szent őrangyalom segített	28
Máriakegyhelyek	
Vasvár.....	29
Mária korszaka	
Az országos találkozóról	31
A Betegek Szentségéről.....	32
A szenvedések négy kelyhe	35
Jasna Góra	37
Rózsafüzér	
Stadler Frieda: Rózsafüzér titkok	41

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Jasna Góra kegykép

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Nyilvános küldetések

Kedves fiaim, itt vagytok együtt velem az ima és a szeretet cönákulumában.

A világ sok részéből hívtalak titeket, és ti eljöttetek. Ma lelki gyakorlatokat végzitek, hogy e napok alatt alakíthassalak és előkészíthesselek mindarra, ami reátok vár.

Mindaz hamarosan megtörténik, amit régebben már megjövendöltem. Emiatt minél előbb meg kell valósítani azt a tervet, amely egyenként rátok vonatkozik.

Ti felajánlottátok magatokat égi Édesanyátok Szeplőtelen Szívének. Így részt vesztek tervemben, mely szerint le kell győzni a Sátánt, a bűnnek és a világban elterjedt minden rossznak ősatyját.

Járjatok velem és akkor ti magatok lesztek a világ szeplőtelen fénye, ez legyőzi a rossz és a bűn sötétségét.

Azért hívtalak meg titeket mind, hogy lépjete be Szívem belsejébe, hogy segítsem benneteket ezt az igazi átalakulást.

Itt vagytok abban a városban, ahol Jézus helytartója, első kedves fiam, a pápa (VI. Pál pápa) él, szenved és készül feláldozni önmagát.

Azt kívántam, hogy mellette legyetek és segítsetek neki útjának immár végső és legfájdalmasabb szakaszán.

Bennetek és általatok én magam vagyok jelen a kereszt alatt, ahol a Szentatya éli haláltusája óráit.

A cönákulumon ezért irányított égi édesanyátok szeplőtelen Szíve benneteket imával és szeretettel az ő tiszta személye felé.

Mindig előttetek van Fiam, Jézus, aki különös szeretettel tekint reátok. Jézus az, aki jelen van a kenyér fehér szíve alatt az Oltáriszentségben.

A tiétek valóban eucharisztikus cönákulum volt: az Oltáriszentségben Jézusra irányult imátok, szeretetetek és életetek.

Arra vagytok hivatva, hogy mindinkább az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus apostolaiává és új vértanúivá váljatok. Ezért erősödnie kell engeszteléseiteknek, imádásotoknak és jámborságotoknak. Jézus eucharisztikus Szíve nagy dolgokat fog művelni mindanniatokkal.

Legyetek engedelmesek: ez az, ami nekem leginkább tetszik, és nektek ez kerül a legtöbbe.

Legyetek engedelmesek: ez az, ami nem mindig sikerül, és égi Édesanyátok elszomorodik, amikor a sok jóakarát a valóságban kevés engedelmességet eredményez.

Olyan terv végrehajtására választottalak ki benneteket, amelyet ti csak később fogtok teljesen megérteni.

Ahogy a cönákulum az apostolok életében is megelőzte küldetésük be-teljesedését egészen a vértanúságig, úgy lesz veletek is.

Nyilvános küldetésetek ideje elérkezett. Gyűjtsétek össze kedves fiaimat, erősödjétek segítségemmel azon az úton, amelyet számotokra kijelöltem.

Ez a tanúságtételek órája.

Menjétek most égi Édesanyátok Szeplőtelen Szívében a világ minden tájára, és töltsétek be a küldetést, amelyet Fiam, Jézus bízott mindegyikötökre.

*Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül,
Róma, 1978. július 13., a harmadik fatimai jelenés évfordulóján*

Jel mindenki számára

Idehoztalak ehhez a néphez. Már többször felajánlották Szeplőtelen Szívemnek, és hivatalosan Királynőjüknek kiáltottak ki. Ebből a szentélyemből öröködöm felette, védelmezem, vigasztalom, erősítem és megvédem.

Az én tulajdonomná lett, mert reám bízták magukat egyenként Szeplőtelen Szívemnek tett felajánlásukban. Fiai ennek tudatában vannak, mert gyakran megújítják és eszerint élnek.

Figyeld meg, milyen élő és virágzó itt az Egyház, bár sok éven át és sokféleképpen üldözték! A szemináriumokban nincs elég hely, hogy mindazt a fiatal felvegyék, aki pap kívánna lenni, a templomok zsúfolásig megtelnek hívőkkel, a papok egyházi öltözetben járnak. Minden ima középpontjában az Oltáriszentségben lévő Jézus áll, aki imádnak, szeretnek és nyilvános szentségimádásra kitesznek.

Ami e nép körében történik, az jel az egész Egyház számára.

Hogy ha elfogadták volna fatimai felhívásomat, hogy mindenki ajánlja fel magát Szeplőtelen Szívemnek, akkor a világon mindenütt úgy lenne, mint itt. Elnyertem volna a világ számára a békét és az Egyház számára pedig megszentelődésének legmagasabb fokát.

Ehelyett a világ a gyűlölet és az erőszak pusztaságába merült, és az Egyház nagy elnéptelenedése idejét éli.

De fiaim, ez az én óráim.

Általatos, papjaim, kérek most mindenkit, ajánlják magukat Szeplőtelen Szívemnek. Ily módon megadjátok égi Édesanyátoknak a lehetőséget a

közbelépésre, hogy az Egyházat elvezesse legnagyobb ragyogásába és előkészítse a világot Fiam, Jézus országának eljövételére.

*Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül,
Csensztohova (Lengyelország), 1978. július 28.*

Szent Ágoston Vallomásai

Beszélgése anyjával az örök boldogságról (386.nov.13.)

Nem messze volt már e világból távozásának ideje. Csak te tudtad, Uram, azt a napot előre, mi nem.

Történt, hogy ő meg én magányosan ott álltunk az egyik ablaknál. Tudom, Uram, hogy ez is a te kezded titkos igazítása volt. Az ablak annak a háznak belső kertjére nézett, amelyben laktunk közel az Ostia Tiberina kikötőhöz. Távol a tömegtől ott pihentük ki hosszú szárazföldi utazásunk fáradalmait s ott készülődtünk a tengerre.

Magányosan, édes-kedvesen beszélgettünk.

Megfelelkezve a multakról, csak a jövő felé szálltunk, s a te jelenlétedben, Uram, örök Igazság, arról tárgyalgattunk, milyen lesz majd valamikor a szentek örök boldogsága, amelyet „szem nem látott, fül nem hallott, sem emberi szívbe föl nem hatolt.” Lelkünk ajka szomjasan kívánczolt a te forrásodnak, a benned levő élet forrásának mennyei hullámai után, hogy hulló cseppjeiből amennyit csak lehet, felfogva, azok erejében e fölséges kérdésről elmélkedhessünk.

Beszélgésünk első szakaszán láttuk, hogy az érzéki örömeiket, akár-milyen nagyok és akár-milyen magas földi szempontból értékeljük is őket, az örök élet örömeivel nemcsak összehasonlítani, hanem egy napon még említeni sem lehet. Mikor ideértünk, még tüzezebb vágyakozás szárnyán az Örök Létező felé szálltunk.

Áthaladtunk fokozatosan az egész földi világon, át az égboltozaton, ahonnan a nap, hold és csillagok küldik földünk felé fényességüket. Aztán még följebb szálltunk. Végig elemeztük, beszélgettünk, csudáltuk magunkban alkotásaidat, s elértünk lelkünkhöz. Ezt is meghaladtuk, hogy elérjük a fogyatkozhatatlan bőség birodalmát, ahol Izrael örökké táplálód az igazság kenyerével, s ahol maga az Ige az Élet; ő általa lett minden, ami volt, van és lesz; csak ő maga nem változik soha, ő most is ugyanaz, aki volt és lesz örökkön-örökké. Sőt inkább az igaz, hogy múltja, jövője nincs is, ő

egyszerűen *van*, mert örökkévaló; aminek múltja, jövője van, az nem lehet örökkévaló.

Amikor így elméltünk róla, vágyakozó szívünk roppant erőfeszítése íme, mintha egy szempillantásra megérintette volna. Mély sóhaj szakadt ki belőlünk. Ott hagytuk, odaköttöttük „lelkünk e zsengeit” s visszatértünk a hangos beszédhez, amelyben kél és vész az ige. Óh Uram, semmi sem hasonlatos a te Igédhez. Örök az önmagában, nem vénhedik s tőle van minden megújulás!

Azt mondtuk: Tegyük fel, hogy valakiben elcsendesedik a test nyugtalansága, el a képzelet minden nyoma a földről, tengerről, levegőről. Tegyük fel, hogy nem gondol az égboltozatra, sőt maga a lélek is hallgat önmagáról s a maga gondolata nélkül maga fölé emelkedik. Tegyük fel, hogy üres csend vált fel minden álmat, minden képzelődést, minden beszédet s jelet, egyszóval mindent, aminek el kell tűnnie, hogy a csendesség tökéletes legyen. Ha most ez az ember belehallgat a csendbe, megéri a mindenség szavát:

„Nem mi alkottuk magunkat, hanem ő alkotott minket, aki megmarad örökké.”

Tegyük fel, hogy e kijelentés után elnémul a mindenség, mert ő maga is várja a teremtő hangját. Tegyük fel, hogy a Teremtő beszélni kezdene. Egyedül. Nem a mindenség hangjával, hanem önmaga, úgy, hogy szavát megértenék. Nem földi szóval, nem angyal hangjával, nem mennydörgéssel, nem figyelmeztető jelekkel, hanem önmaga, akit mindezekben szeretünk. Ha mindezek nélkül hallhatnók őt, amint most feléje szárnyalunk és a gondolat villámával felhatolni iparkodunk a mindeneket meghaladó örök Bölcsességhez; s ha ezen helyzetben megöröködnénk, s minden más, sokkal tökéletlenebb látásunk megszűnnék, ez az egy pedig elragadná, fölélesztené s az örömök mélységébe rejtené a látót, nem ilyen valami volna-e az örök élet, hasonló a legfőbb megismerés ama pillanatához, amely után előbb az a mély sóhaj szakadt ki belőlünk? Nem ezt jelenti-e a mondás: „Menj be Urad örökébe?” S mikor lesz ez? Akkor, amikor majd „mindnyájan föltámadunk ugyan, de nem mindnyájan változunk el!”

Ilyen gondolatokat fejtegettem, ha nem is éppen ebben a formában és ezen szavakkal. Te vagy a tanum, Uram, hogy azon a napon, mikor ilyen dolgokról elméltünk, ez az egész világ minden gyönyörűségével együtt igen hitvánnyá zsugorodott össze előttünk.

Anyám pedig így szólt:

„Fiam! Ami engem illet, immár semmi gyönyörűségem nincs ebben az életben. Mi a tennivalóm, miért vagyok még mindig itt, nem tudom. E világ nekem többé semmit sem adhat. Egyetlen egy dolog miatt kívántam a földön időzni, hogy katolikus kereszténynek lássalak, mielőtt meghalok. Az Úr sokkal többet adott, megadta megérnem, hogy lemondtal a földi boldogságról s most szolgálai között láthatlak. Mi keresni valóm immár e világon?”

Szent Monika halála

Nem emlékszem tisztán, mit válaszoltam neki.

Közben, alig négy-öt nap mulva, vagy nem sokkal később, a láz ágyba döntötte. Betegsége valamelyik napján elájult s rövid időre elvesztette eszméletét. Ágyához rohantunk, de gyorsan magához tért. Végignézett rajtunk, – testvérem és én állottunk ott, – s mintha kérdezett volna, suttogta: Hol voltam?

Azután látva mélységes fájdalomunkat, így szólt: Temessétek el itt anyátokat!

Hallgattam s visszafojtottan zokogásomat.

Testvérem mondott valamit, olyanfélét, hogy sokkal jobban szeretnénk, ha anyánk nem idegenben, hanem a haza földjén végezhetné be életét.

Amint e szavakat hallotta, ijedelem ült ki arcára s tekintetével fejezte ki rosszállását, hogy testvérem így gondolkozik. Azután rám nézett: Nézd csak – mondotta – miket beszél!

Kevéssel utóbb mindkettőnkhez szólt: Temessétek el e testet akárhová. Semmi gondotok ne legyen miatta. Csak azt az egyet kérem tőletek, hogy az Úr oltáránál, akárhol lesztek is, emlékezzetek meg rólam.

Alig, hogy e szavakat nagy nehezen ki tudta mondani. Azután néma csöndben tűrte egyre növekvő baját.

Én meg elgondolkoztam azon, titkos kezű Uram, mennyi mindenféle ajándékok van a hűséges lelkek számára s minő csodálatos eredményeket tudsz belőlük kitermelni. Elfogott az öröm és hála érzete, mikor fölidéztem emlékezetemben azt, amit régen tudtam felőle, hogy t.i. milyen sok gondja, figyelme volt jövőendő sírjára. Előre kiválasztotta és elkészíttette férje teste mellé.

Ilyen az emberi lélek: nehezen hatol be Isten gondolataiba!

Az volt a vágya, hogy szép egyetértésben eltöltött közös életükhöz csatolódjék még az a boldogság is, s az emberek, tengerjáró bolyongásai

után ráemlékezve, tegyék meg neki azt, hogy mindketten közös földben pihenhessenek.

Nem tudom, mikor kezdtek ezen értéktelen vágyakozások mindent betöltő jóságod elől szívéből kiszorulni, csak csodálkoztam és örültem, hogy most ilyennek láttam. Igaz, hogy az ablaknál folytatott beszélgetésünkben, mikor azt mondotta: mi keresni valóm van a világon? Nem vettem észre, hogy hazájában vágyakozott volna meghalni. Azt is később tudtam meg, hogy egyszer már ostiai tartózkodásunk idején néhány barátom előtt az édesanya közvetlenségével beszélt a világi élet megvetéséről és a halál értékéről. Én nem voltam ott. Azok csodálták, hogy asszony ennyire erőslékű lehet – te adtad neki, Uram! – s megkérdezték tőle, nem fél-e ilyen messze a hazától sírba kerülni? „Semmi sincs messze Istennek – felelte. Nem kell tehát félnem, hogy nem tudja majd a világ végén, honnan támasszon fel engem!”

Betegsége kilencedik napján, ötvenhat éves korában, mikor én harminchárom éves voltam, istenfélő és jámbor lelke kiszakadt testéből.

(Szent Ágoston vallomásai)

Assisi Szent Klára (1193/94-1253)

Barabás Miklós

Favarone lovag és nemes Ortulana asszony elsőszülött lánya, Klára már fiatalon kénytelen volt átélni a bárók és Assisi polgársága közötti villongásokat. Az összekülönbözések különösen azután éleződtek ki, hogy Assisi Szent Ferenc 1210-ben több társával visszatért Rómából és ismertté vált: III. Ince pápa (1198-1216) mindenkinek megadta az engedélyt arra, hogy kövesse Ferencet, ha a szegénység útjára akar lépni.

Klárát édesanyja igazi vallásos szellemben nevelte. Szülei – amint az várható volt – arra számítottak, hogy leányuk megfelelő házasság révén növelni fogja a család vagyonát és tekintélyét. Nem ez történt azonban. Klára, miután a dómban hallotta Ferenc prédikációját, hozzá fordult és segítségét kérte, hogy az isteni hívásnak engedve, a szegénység útjára léphessen. Ezért 1212. március 19-én éjjel elszökött a szülői házból és a közeli erdőben lévő kápolnában, a Szűzanya szentélye előtt Ferenc kezéből átvette a szürke bűnbánati öltönyt, a fátylat és az övet.

A felháborodott rokonság másnap a bencés nővérek Szent Pál kolostorában talált rá. Klára minden rábeszélés és fenyegetés ellenére sem volt

hajlandó otthagyni a kolostort. Kijelentette, hogy visszavonhatatlanul Istennek szentelte magát. Rokonai ezután már békén hagyták, de még azt is tudomásul kellett venniük, hogy nemsokára két húga, Ágnes és Beatrix – végül pedig édesanyjuk is – csatlakozott hozzá.

Klára 1212. április végén a San Damiano (Szent Damján) kolostorban talált otthonra, amelynek élete végéig az élén állt. Abban a kolostorban csak az tudott megmaradni, aki szerette a szegénységet. Prágai Szent Ágnesnek írt egyik levelében Klára így ujjongott: „*Áldott szegénység! Akiben megvan, aki utána eped, annak a mennyek országát ígéri az Isten, és semmi kétség: meg is adja az örök dicsőséget és a mennyei boldog életet!*”

A szegénységért azonban Klarának meg kellett harcolnia. Az 1215-ben megnyílt Lateráni Zsinaton ugyanis olyan határozat született, hogy az a szerzetesközösség, amelynek szabályzatát még nem hagyták jóvá, átvenni tartozik egy már jóváhagyott szabályzatot. A Szent Damján kolostor ferences nővéreinek ezért a bencés regulát kellett elfogadniuk, amely azonban nem úgy értelmezte a szegénységet, mint Assisi Ferenc. Klára mégsem adta fel a harcot, amelyet azért vívott, hogy ő és közössége teljes lemondásban élhessenek. Annnyit sikerült is elérnie, hogy III. Ince pápa megadta neki – mégpedig saját kezűleg fogalmazott pápai rendelkezésben – „a szeráfi szegénység privilégiumát”, azt a kiváltságot, hogy senki sem kényszerítheti őt arra, hogy bármit is a tulajdonába vegyen. Két nappal Klára halála előtt, 1253. augusztus 9-én pedig IV. Ince pápa (1243-1254) végleg megerősítette a szabályzatot, és Klára másnap kézhez is kapta a dekrétumot, amelyet vele együtt temettek el.

Klárát halálos ágyán két ízben is meglátogatta IV. Ince pápa. Megrendítő találkozások voltak ezek az Egyház feje és a szegény szerzetes nővér között. Az Egyház hivatalos képviselőjének Klára iránt érzett tiszteletét hünen fejezték ki azok a sorok, amelyeket a későbbi IX. Gergely pápa (1227-1241) még mint Ugolini bíboros írt neki: „*Azért rád bízom lelkemet és neked ajánlom, mint ahogy Krisztus a kereszten az Atya kezébe ajánlotta lelkét... Mert afelől bizonyos vagyok, hogy te a legfőbb Bírónál elérheted mindazt, amiért állhatatos odaadással és számtalan könnyel könyörögsz... Hogy az apostol szavait használjam, én téged Isten valóságos segítőtársának tartalak, oltalma vagy te az Ő titokzatos Teste tagjainak.*”

IV. Ince pápa bíborosaival együtt kísérte utolsó útjára Assisi Klárát, akit 1255. augusztus 15-én IV. Sándor pápa (1254-1261) szentté avatott.

Az Úr felé fordulva – A liturgikus ima-irány

Uwe Michael Lang

Uwe Michael Lang atya a londoni Néri Szent Fülöp Oratóriumának tagja, a bécsi egyetem katolikus teológiai M.A. és az oxfordi egyetem teológiai D.Phil. doktori címeknek tulajdonosa. Lang atyát 2008 szeptemberében XVI. Benedek pápa meghívta liturgikus tanácsadói közé.

Mint Szent János evangéliumának negyedik fejezete elbeszéli, amikor Krisztus a szamáriai asszonnyal Jákob kútjánál találkozott, kijelentette neki: „Eljön az óra, és most van itt, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban fogják imádni az Atyát, mert az Atya ilyen imádókat keres.” (Jn 4,23) Mint Szent János evangéliumában mindig – melyet a korai egyház-atyák „lelki evangéliumnak” neveztek –, ennek a mondatnak is több értelmezési rétege van. Először is, a keresztény istentisztelet szemben áll a zsidó és szamaritánus istentisztelettel abban, hogy „lélekben” történik, vagyis nem korlátozódik egyetlen szentélyre, mint amilyen a jeruzsálemi templom volt a zsidók, Gerazim hegye a szamaritánusok számára. Ámde ez nem jelenti azt, hogy az evangélium szerint ne volna szükség rítusokra és szertartásokra, nyilvános istentiszteletre vagy szakrális épületekre. Egy ilyen következtetés hatalmas tévedés lenne, már azért is, mert ellentmond neki a katolikus hagyomány közel kétezer éve. Az Úr nem azt mondta a szamaritánus asszonynak, hogy az Új Szövetségben nem kell olyan helyeknek és épületeknek lenni, melyek az istentiszteletet szolgálják, és amikor előre megmondta a jeruzsálemi templom lerombolását, a lényeg nem az volt, hogy többé ne épüljön ház az Isten tiszteletére, hanem hogy sok ilyen háznak kell lennie. John Henry Newman bíboros, a nagy angol teológus és oratoriánus szerzetes nagyon jól fogalmazta ezt meg, amikor ezt mondta: „Az evangélium dicsősége nem a rítusok eltörlése, hanem azok elterjedése; nem a hiányuk, hanem élő és hatékony jelenlétük Krisztus kegyelme által.”

Másodszor: a keresztény istentisztelet „igazságban” történik, mert nem fertőzi meg a bálványimádás és szinkretizmus tévedése, mely a szamaritánusokat sújtotta. Van egy mondás az ötödik századból, melyet gyakran e formában idéznek: *Lex orandi, lex credendi*, vagyis szó szerint: az imádság törvénye a hit törvénye. Csakhogy ezen elv magyarázatánál óvatosnak kell lennünk, mert a hit nem a liturgiából jön. Valójában a hit misztériumainak liturgikus ünneplése feltételezi, hogy a hitet prédikálják. Az Egyház nyilvános istentisztelete az Egyház tévedhetetlen hitének kifejezése és tanúja, s

annak segítenie kell minket abban, hogy egy igen mély módon megértsük, hogy a hit több mint szóbeli tétel, és minden törekvésünk a jóra, igazra, szépre és szeretetre, Isten mindent felülmúló valóságában gyökerezik.

A II. Vatikáni Zsinat megerősítette ezt a hagyományos tanítást, amikor azt mondja, hogy az istentisztelet „az Egyház minden tevékenységének csúcsa, s az a forrás, melyből az Egyház minden ereje származik.” (SC 10) A liturgiában, és különösen az Eukarisztia szent áldozatában „a mi megváltásunk műve valósul meg”, amint ezt a zsinatnak a szent liturgiáról szóló dokumentuma (Sacrosanctum Concilium) a római miserítus egyik ősi imádságát idézve (pünkösdi utáni 9. vasárnap secretája) állítja. A liturgia kinyilvánítja a világnak „Krisztus misztériumát és az igaz Egyház valódi természetét.” (SC 2) Azért fontos kérdés a liturgia, mert az a katolikus igazsággal függ össze, és az igazság szükséges ahhoz, amit a klasszikus hagyomány „a jó életre való meghívásnak” nevez, a Szentírás pedig „a Krisztusban való élet”-nek. A Krisztusban való élet megköveteli azt a nem könnyű és folytonos erőfeszítést, hogy „az odafent valókat keressük” (Kol 3,1), és az Egyház istentiszteletéről azt kell gondolnunk, hogy éppen ezt teszi: a fent való dolgok felé vezet minket, „ahol Krisztus van, az Isten jobbán ülve.” (Kol 3,1) A liturgia valóban központi fontosságú, mert az Úrra irányul, és arra, hogy ő miként váltotta meg a világot szenvedésével, halálával és feltámadásával. Fontos, mert nemcsak elménkbe idézi ezeket az igazságokat, hanem azokat valóban és igazán jelenvalóvá teszi az oltárainkon a maga hatalmával és ragyogásával.

Ma a szent liturgia vitatott tárggyá vált, sőt egyike a nagy hadszíntereknek a kléruson belül éppúgy, mint a világi hívők között. Ez szálnalmas dolog, de tény, mellyel szembe kell néznünk. A római miserítus reformja, melyet a II. Vatikáni Zsinat után nagy sietséggel és gyakran érzéketlen módon hajtottak végre, olyan helyzetet teremtett, melyben még a zsinat odaadó hívei is elkezdtek beszélni és írni legalábbis egy „reform reformjának” szükségességéről. Van olyan vélemény, hogy az utolsó negyven év liturgikus felfordulása abból származik, hogy olyan elveket és magatartásokat vittek bele, melyeknek nem lenne szabad helyet kapnia az Egyház liturgiájában. Meg vagyok győződve arról, hogy ez az alapvető meglátás helyes; a dolgok tényleg rossz állapotban vannak.

Mi az, amit a liturgikus celebrációk ma alábecsülnek, vagy néha úgy látszik, teljesen mellőznek? A nyilvánvaló válasz, legalábbis szerintem ez: ami hiányzik, az a katolikus szertartás vertikális, transzcendens dimenziója, az, hogy fókusza a köznapi tapasztalaton túl van. E kérdésnek sokféle

összetevője közül számomra egy dolog döntőnek látszik: ez az oltár helyzete a mai templomban, és a misézés iránya. Nem akarom megismételni a könyvemben kifejtett érveket, hiszen éppen az ennek az estének a célja, hogy önöket a könyv elolvasására ösztönözze. Engedjék meg, hogy csak néhány megfontolást adjak elő, miért vagyok meggyőződve arról, hogy a papnak, amikor az oltárnál áll, és ott az imádságokat és a felajánlást a hívekkel együtt és a hívek nevében Isten elé viszi, ugyanabba az irányba kell fordulnia, mint a népnek.

A II. Vatikáni Zsinat óta a latin Egyházban szinte egyetemes gyakorlattá vált, hogy a misét a pap a néppel szembe fordítva mutatja be. Az elterjedt vélemény ellenére azonban *ezt nem rendelte el a zsinat utáni reform, és nincs semmi a zsinati dokumentumokban, ami igazolná, vagy éppen megkövetelné a szentélyeknek azt a radikális átrendezését, ami ténylegesen végbement.* Nincs egyetlen olyan hivatalos dokumentum sem, mely azt érzékeltetné, hogy a versus populum pozíció az eukarisztia bemutatásának mindig előnyösebb formája volna. Josef Andreas Jungmann, a kiemelkedő liturgia-tudós már 1967-ben kifejezte kételyét azzal kapcsolatban, hogy az oltárokat a világon mindenütt nagy sietséggel és egységesen a néppel szembe fordítva állították fel. Más nemzetközileg elismert teológusok is csatlakoztak Jungmann kritikájához, köztük Louis Bouyer és a fiatal Joseph Ratzinger.

Gyakran mondják, hogy a papnak a miséző néppel való szembe fordulását a tevékeny részvétel (participatio actiosa) igényelte volna. A tevékeny részvétel gondolatát Szent X. Piusz pápa vezette be, s az központi helyet kapott a szent liturgiáról szóló zsinati konstitúcióban, a Sacrosanctum Conciliumban. *A jelenlegi pápa, XVI. Benedek „A liturgia szelleme” című, nagy befolyású könyvében fontos különbséget tesz az igeliturgiában és az eukarisztikus liturgiában való részvétel között: az elsónél a részvétel magában foglal külső cselekedeteket is, a másodiknál a külső cselekedetek másodlagosak.* Ezt írja: „A cselekvésnek valójában meg kell állnia akkor, amikor a dolog szívéhez érkezzünk: az imádsághoz. Világosan meg kell érteni, hogy a dolog szíve az imádság, és az éppen azért olyan fontos, mert teret nyit Isten cselekvésének. Mindaz, aki ezt megérti, könnyen beláthatja, hogy itt *nem a papra vagy a pap irányába való tekintésről van szó, hanem hogy mind együtt Isten felé nézzünk*, és együtt menjünk feléje, hogy találkozzunk vele.”

Az eukarisztia ünneplése, miként a keresztény imádságé általában, szentháromságos irányultságú: az Atyához intézzük Krisztus által a Szentlélekben. Egyértelmű, mily nagy mértékben kívánatos, hogy ez a teológia a liturgia látható (vizuális) formájában is kifejeződjék. XVI. Benedek

kifejtette, hogyan történhet ez a legjobb módon. Amikor valakihez beszélünk, nyilvánvalóan szembe fordulunk az illetővel. Ennek megfelelően, amikor imádságokat és felajánlásokat viszünk Istennek az Eukarisztiában, az egész liturgikus gyülekezetnek, papnak és népnek, arccal ugyanabba az irányba kell fordulnia, a szentháromságos istentisztelet közös cselekményeképpen. Az efféle frázisok: „a néppel szembe fordítva”, vagy „háttal a népnek” kizárja azt az Egyet, akihez minden imádság irányul, nevezetesen Istent.

A valódi kérdés itt nem a „celebráció a nép felé”, hanem a liturgikus imádság közös iránya, amelyet a keresztény hagyomány így ismer: „arccal kelet felé”. Már igen korai időktől fogva a keresztények nem a földi Jeruzsálem felé fordultak egyéni és liturgikus imádságuk közben, hanem a felkelő nap felé, mely a feltámadt Krisztus jelképe, azé, aki majd újra eljön dicsőségben, hogy megítélje a világot, és összegyűjtse híveit az új, mennyei Jeruzsálemben. A templomok szó szerint „orientálva”, vagyis szentélyükkel és oltárukkal kelet felé épültek, ahol csak ez lehetséges volt, és a kelet felé irányulás határozta meg a celebráns helyzetét is az oltárnál. Így az eukarisztia kozmikus szimbolizmusa beleépült a közösségi celebrációba, és konkrét kifejezést adott a keresztény reménységnek. Kinézni (a közösségből) az Úr irányába: ez életben tartja az eukarisztia eszkatológikus jellegét, és emlékeztet minket arra, hogy a szentségi szertartás a mennyei liturgiában való részvétel, a jövőd dicsőség záloga, az élő Isten jelenlétében. Ez a dinamizmus adja a mise igazi nagyságát, és megmenti az egyes közösségeket attól, hogy magukba záruljanak; inkább kinyitja őket a szentek közössége, a mennyei Város felé.

Az imádság keleti iránya a mise áldozati jellegének megértésével is összefügg. Az alapelv az, hogy az oltárnál álló celebránsnak Isten felé forduló állást kell felvennie az imádságnál, és amikor ugyanabba az irányba fordul, mint a nép, akkor kifejezi a misének, mint Isten felé vitt felajánlásnak az értelmét. A pap Isten népét vezeti útján az Úrral való találkozás felé, a felé, aki jelenlétévé válik az oltár szent áldozatában. A liturgikus mozgalom úttörői a 20. század első felében elsősorban az áldozás szent lakoma jellegét akarták erősíteni, melyről úgy vélték, meglehetősen elhomályosult. Ők úgy látták, hogy a néppel szemben való misézés megfelelő eszköz a fogyatékosok orvoslására. *A mi helyzetünk ma ettől igen különbözik: az eukarisztia áldozati jellege az, amelyet a hívek igen kevésé értenek.*

Amikor a szűkebb értelemben gondolunk az eukarisztikus liturgiára, s azon belül is különösen a kánonra, akkor több mint megfelelő, hogy *az egész*

gyülekezet, a celebráló papot is beleértve, az Úr felé forduljanak, és éppen ezt fejezi ki az, hogy az oltár felé fordulnak – akár ténylegesen is kelet felé van az felállítva, akár csupán jelzi a „liturgikus” keletet. **Csak a pap és a nép közötti párbeszédés részek, az Isten igéjének hirdetése és a szentáldozás kiszolgáltatása kívánja meg a pap és nép közötti face-to-face (szembeforduló) elhelyezkedést.** Ez az ajánlás különösen hasznos a történeti templom-épületekben, ahol az oltár az egész épület uralkodó művészi eleme.

Az első évezred oltár-elrendezései, melyek máig fennmaradtak a bizánci rítusban és a többi keleti hagyományban, de éppúgy a Nyugat nagyszerű szentélyeiben a középkortól kezdve a barokkig, mind a liturgia fő célját szolgálták: Isten dicséretét és dicsőségét, az Ő üdvözítő művének jelenné tételét a hívők javára, akik az imádságra és az áldozat felajánlására összegyűltek. Ám a közös imairány megvalósítható és megvalósítandó a jelenkori templomépítészetben is. Amint XVI. Benedek pápa emlékeztet minket: „Az oltár az a hely, ahol a menny feltárul. Az nem lezárja a templomot, hanem felfelé kinyitja – és azt átvezeti az örök liturgiába.”

Lang atya könyvbemutatóján mondott beszéde.

Az Úr felé fordulva – A liturgikus ima-irány című világhírű könyvének magyarországi bemutatójára a budapesti Központi Papnevelő Intézetben került sor 2006 november 17-én. A bemutatót Dr. Török József professzor szervezte és Mons. Bosák Nándor debrecenyi-egyházi megyéspüspök, az MKPK Liturgikus Bizottságának elnöke nyitotta meg. A műhöz – melynek eredeti címe „Turning towards the Lord”, és amely angolul 2004-ben jelent meg – a Hittani Kongregáció akkori prefektusa, Joseph Ratzinger bíboros írt előszót. Lang atya könyve az Ecclesia gondozásában jelent meg, jelenleg is kapható.

Gondolatok a liturgiáról: Adoremus

Az Egyház a liturgikus év folyamán hétről hétre minden vasárnap és a kiemelkedő jeles napokon nem valamiféle természeti jelenséget ünnepel, hanem üdvtörténeti eseményt: Jézus Krisztus megtestesülését, kereszthalálát és feltámadását. Ez az ünnep több, mint pusztán megemlékezés. A múlt eseménye Krisztus akaratából titokzatosan jelenvalóvá válik, és a hívek már itt az örökkévalósággal találkoznak. Ezért lehet azt mondani, hogy az ünnep az örökkévalóság bástyája egy elmúló világ közepette.

Török József

A liturgia a közösségi cselekvésen túl mindig *ünnep*, s mint ilyen, az öröm feltörésekor joggal kéri a művészet, ezen belül az ének és a zene átforgató, nemesítő erejének segítségét. A keresztyén istentisztelet ezért oly sok művészi alkotás ihletője, és ha a művészet önmagát a liturgia szolgálatába állítja, akkor abból állandóan újjászületik.

Az ének és a zene az ünnepélyes liturgia szükségszerű része, annak teljességéhez szorosan hozzátartozik. Az Ószövetségben az angyalok Izajás látomásában a háromszor szent Istent énekkel dicsérik. Betlehem mezején Jézus születését énekkel hirdetik. Pál apostol zsoltárok, himnuszok éneklésére buzdítja az első krisztushívőket. A keresztyén istentisztelet kezdettől fogva élesen elvált a mindennapoktól. A ritmus és a dallam az ige engedelmes szolgálója lett, hogy az isteni üzenetet az emberek szíve, érzelmvilága is befogadja. Nem hiába mondja Szent Ágoston: aki szeret, az énekel.

Török József

A keresztyén istentisztelet teológiai megfontolásból kereste és keresi a művészi, zenei nyelv új, a hétköznapiól eltérő formáit. A zsidóság azt gondolta, hogy Isten dicsősége egyedül a jeruzsálemi templomban van jelen és az igazi ünneplés csak ott lehetséges. A keresztyének ezzel szemben abban hisznek, hogy Isten dicsősége nincs többé bezárva a jeruzsálemi templomba, az Ószövetség templomába, hiszen annak függőnye Jézus Krisztus kereszthalálának pillanatában kettéhasadt. Isten dicsősége ott van, ahol a föltámadt Krisztus, vagyis az égből és itt a földön, az Ő nevében összegyűlt Egyházban. Így az ég és a föld egyaránt visszhangozza a dicséret énekét. Ez a magyarázata annak, hogy az ének és a zene, amely szent, művészi és egyetemes kell, hogy legyen, olyan fontos része a keresztyén istentiszteletnek.

Török József

Az Egyház tudatosan azt hajtja végre, amit neki az Úr parancsolt: megemlékezik az Úrról, különösképpen az ő haláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről. Azt teszi, amit annak idején maga az Úr tett, ezt az ő emlékeztetere teszi – és ebből az emlékezésből hoz elébe áldozatot.

Odo Casel

Az egész világmindenség a templom, az Egyház azt szeretné, ha vele együtt az istendicséretben az egész kozmosz versenyre kelne. *Az Egyház liturgiájában az ének és a zene a Jézus Krisztus egyetemes dicsőségébe vetett hit szükséges, nélkülözhetetlen kifejezési formája.* A szent liturgia a teremtő Isten

dicséretében a kozmoszt mintegy transzponálja, lelki bbe teszi, a világmindenséget humanizálja, emberibbé teszi. Az ének és a zene művészete segít abban, hogy a kozmosz harmóniája átalakuljon a testté lett Ige, Jézus Krisztus dicsőségére játszott, énekelt emberi zenévé, s az örökkévalóság harmóniájából már itt, ezen a földön ízelítőt kapjunk. Ez a szentté vált zene természetszerűen szigorúbb szabályoknak van alávetve, mint a mindennapok muzsikája. Az Igének, Jézus Krisztusnak kell, hogy szolgáljon, az Ő Lelke, a Szentlélek kell, hogy vezesse. Így az ünnep örömén, hangulatán túl annak lényegét is közvetíti, persze csak azok számára, akik ezt meg akarják hallani, akik engedik, hogy a föltámadt Krisztus rájuk sugározza a hit világosságát.

Török József

A liturgia szakrális légköre és a szépség nem csupán értékes és önmagában érvényes (mint az imádás vallási cselekedetének megfelelő kifejeződése), hanem fontos a hívek lelkiéletének kiteljesedése miatt is.

A liturgiában dicsérjük Istent és neki hálát adunk, részt veszünk Krisztus imádságában és áldozatában. A liturgia, amikor Isten imádságára Krisztushoz társultan hív bennünket, meghatározó szerepet játszik az Őbenne történő átalakulásban, és ez a szerep nem kizárólagosan a liturgia természetfölötti részének van fönntartva, hanem hozzátartozik annak formájához, szakrális szépségéhez is, ami a zsolozsma és mise szavaiban, énekeiben jelenik meg.

Török József

Becsapja önmagát az, aki azt gondolja, hogy a templomban vagy a liturgiában a szépség szórakozottá tehet bennünket és a liturgikus misztériumok igazi tartalmától felületes foglalatosságok felé terel.

Elfelejteti, hogy az igazi szépség Isten üzenetét tartalmazza, ami a lelkünket fölemeli. „A szépség láttán a léleknek szárnyai nőnek” – mondotta Platón. Mi több, a liturgiához társult szakrális szépség soha nem független, mint egy művészi alkotás, hanem mint kifejezés-kifejeződés, alárendelt feladata van azzal szemben, amit kifejez.

Dietrich von Hildebrand

Jóllehet a mise igazi tartalma Krisztus kereszttáldozata misztériumának megjelenítése és hálaadás, mégis megfelelő mértékben nagy fontosságot kell tulajdonítani a szakrális légkörnek, amely a szavakból, a gesztusokból, a zenéből, sőt magából a templomból árad, ahol a misét bemutatják. Míg a gnosztikus az anyagot és a külső formákat megveti, a keresztény megér-

ti, hogy a lelkiállapotnak is szükséges megjelenülnie külső magatartásunkban, szavainkban, gesztusainkban. A liturgiát ez az alapelv teljes mértékben áthatja. Sőt a teremnek vagy az épületnek, amely helyet ad az ünnepi vagy szakrális eseményeknek, vagyis a szent liturgiának, olyan légkörral kell rendelkeznie, amely a benne lezajló szent cselekménynek megfelel. Kétségtelen, hogy a módozat, amelyben a kifejezés testet ölt, egyáltalán nem befolyásolja e szent misztériumok valóságát, de mégis fontos, hogy ezek a megfelelő kifejezésre rátalálhassanak.

Dietrich von Hildebrand

Izrael valamennyi ünneplésére, liturgikus kultúrájára a *sobria ebrietas* (józan mámor) a jellemző. Az, amit a húsvétban ünnepelnek, átmenet és nem extázis. Izrael nem műveli a szándékos visszafordulást az öntudatlan homályos tartományaiába. Ellenkezőleg, az anti-extázisnak, az emberség mértéktartásának biztosít kiemelkedő szerepet. Izrael népének tagjai nem a valamit keresik, hanem az Úr arcát, amint a 26. zsoltár állítja, akitől arcunk ragyogása származik.

A keresztény liturgia alapelve az egyik himnusz szavai így fogalmazzák meg: Örömben izleljük meg a Lélek józan részegségét. Ez nem azt akarja mondani, hogy a liturgia nem ismer semmi dramaturgiát, de annak nem a tranz fölkeltése a célja. A dramaturgia teret teremt a szó számára, hogy a történelmi tartalom teljes mértékben megőrződjék. Az Eucharishtiában az esemény pontos emlékezetéről van szó, itt megy végbe az átmenet a halálból az életre. Isten „jelenlétében maradni, hogy Őt szolgáljuk” – ez a liturgia értelme, a maga kristálytisza fényességének lényege. A *divinum officium* (isteni szolgálat) fényességes kell, hogy maradjon, az egyéni öntudat fénye és az egész közösség felé fordulva, amely tudja, hogy csakis ennek a fényességnek köszönheti saját arcukat.

Hanna Barbara Gerl

Kalkuttai Teréz anya szomorúsága és öröme

Megdöbentő történetről tett tanúságot az amerikai George Rutler atya a New York-i Szent Ágnes-templom 1989-es évi nagypéntekének prédikációjában. Egy alkalommal – osztotta meg élményét George atya a Szeretet Misszionáriusainak és ezernyi hívőnek a jelenlétében –, szentmisét mutatott be és prédikált Kalkuttai Teréz anyánál, akivel a liturgiát követő reg-

geli után hosszasan el is beszélgethetett egy kis szobácskában. George atya egyszer csak váratlanul, maga sem tudja, miért, megkérdezte Teréz anyától: „*Mit gondol, mi a legnagyobb baj a világon napjainkban?*” Legtöbben bizonyára azt feltételeznék, hogy Teréz anya az éhséget, a leprát, a járványokat, a családok széthullását, az Isten elleni lázadást, a média romlottságát, a világadoosságot, a nukleáris fenyegetést, vagy valami más efféle tekint a legnagyobb gondnak. Teréz anya azonban mindezek helyett egészen mást mondott, gondolkodási szünet nélkül a következő szavakkal felelt George atya kérdésére: „*Bármerre járok az világban, az szomorít el leginkább, hogy látom az embereket, amint az Oltáriszentséget kezükbe fogadják.*” E kijelentésnek tanúja volt a Szent Péter Papi Közösségből való Emerson testvér is. Teréz anya és nővérei, akik az Egyház hitével együtt vallják az Úr Krisztus valóságos jelenlétét az Oltáriszentség legapróbb részecskéjében is, és tántoríthatatlanok az Eucharisztikus Krisztust katolikus hitünk szerint megillető imáadásban: valamennyi nővér csak az ajkára fogadja az Oltáriszentséget az egész világon.

Kalkuttai Teréz anya, aki a Hétfájdalmú Szűzanyába kapaszkodva, a megfeszített és értünk haldokló Úr Jézus Krisztus mi lelkünkért és szeretünkért vágyakozó szomjúságának csillapítására szentelte egész földi életét, meg volt győződve arról, hogy kisgyermekkor első szentáldozása lobbantotta föl benne a lelkek megmentésének vágyát. Az elsőáldozásban Istentől kapott szent malaszt tette képessé arra, hogy útnak induljon Krisztus szeretetének a missziójába. Így idézte ezt fel 1947-ben, Kalkutta érsekéhez írott levelében: „*Őt és fél éves korom óta, – amikor először vehettem Őt [Jézust] magamhoz – bennem élt a lelkek iránti szeretet. Ez aztán növekedett az évek során – amíg Indiába nem jöttem – avval a reménnyel, hogy sok lelket megmenthetek.*” Teréz anya számára a szentáldozás Krisztus szeretetének a kútfője, a lelkek üdvösségéért való szomjúság forrása, életáldozatának kapuja, missziójának kezdete.

Teréz anya az Oltáriszentségbe vetett hitet a lelki fejlődés feltételének tekintti. Mindig azt tanította nővéreinek, hogy a kenyér és a bor színében ugyanazt a Krisztust találják meg, akit szolgálnak a szegények legszegényebbjeiben (vö. Mt 25,40). Teréz anya a kongregáció szabályzatának tervezetét 1947 Úrnapiján írva fogalmazta meg, hogy a nővéreknek a lelki életükhöz minden lehetséges segítséget meg kell kapniuk szent papoktól, hogy életük olyan lehessen, mint Mária élete Názáretben. Minden nővérnek meg kell értenie, hogy „*ha a Szeretet Misszionáriusa akar lenni, akkor szeretetközösségben kell lennie a Megfeszített, és az Ő áldozatának kell lennie a szegények lelkéért.*”

Teréz anya mélyen meg volt győződve arról, hogy a Legméltóságosabb Oltáriszentségből meríti minden erejét. Legendássá vált, hogy amikor Teréz anya és nővérei számára fokozódott a sok munka, amit a szegények legszegényebbjeiért vállalhattak, Kalkutta Szentje sohasem kurtította meg az imádság idejét, sőt inkább növelte a szentségimáadásra szánt időt – s ekkor csodálatos módon a nővérek ereje mindig megsokszorozódott, a látszólagos idővesztés ellenére pedig mindent megfelelően el tudtak végezni időben, szeretettel és mosolyogva. Teréz anya a Legméltóságosabb Oltáriszentség által adja át magát Krisztusnak, hogy Ő éljen és cselekedjen általa.

Lelkiatyjának írta még szintén '47-ben, művének kezdetén: „*Többször hatalmasra nőtt bennem a vonzódás az Oltáriszentséghez. Vágyódtam a Szentáldozásra. Éjszakánként nem tudtam aludni – és órák hosszat csak az Ő eljövetelére vágyódtam. Ez Asansolban kezdődött februárban – és most éjjel egy-két órára, úgy vettem észre, hogy 11 és 1 között, ugyanez a vágyódás megszakítja alvásomat.*” Teréz anya mindig az Eucharisziából élt, testében és lelkében egyaránt a szent színekben rejtő Istenség iránti vágyakozás hatotta át. Számára a nővérek megtelepedésének mindenkor alapfeltétele, hogy a rendházban, a kápolnában velük lehessen az Eucharisztikus Krisztus, mert mint gyakran írta és mondta: „*nem lehetünk meg Oltáriszentség nélkül*”. Amikor a jemeni hatóságok nővéreket kértek Teréz anyától, kategorikus választ kaptak: „*Fontos, hogy legyen velük egy pap. Nem tudunk dolgozni anélkül, hogy ne kapnánk meg minden reggel a szentáldozást. Az annyit jelentene, mint Krisztus nélkül élni.*” Miután biztosították számára mindazt, amit kért, kitörő örömmel írta egy levelében: „*A kereszténység hatszáz éves távolléte után – ahol eddig egyetlen pap, mise, szentségkiszolgáltatás sem volt – újra misét fognak mondani a nővéreknek!*” Teréz anya számára az Eucharisztia a földi élet legnagyobb boldogsága, az Úr valóságos jelenléte pedig az élő evangélium, amelyet el kell vinni az egész világra.

1984. október 9-én, 6000 pap jelenlétében a következőt jelenti ki Rómában: „*A színódus alatt megkértem a Szentatyát, adjon nekünk szent papokat! És mi, a nővérek és családjaink szentek leszünk. Mert papok nélkül nem birtokoljuk Jézust, sem a feloldozást, sem a szentáldozást; ezért csodálatos a pap nagysága.*” Teréz anya megkérdőjelezhetetlenül ragaszkodott a katolikus papsághoz, mert számára az Eucharisziát nyújtó papok nélkül elképzelhetetlen az életszentség útján járni.

1986. május 28-án, első magyarországi látogatásakor Teréz anya a következő szavakat intézte a budapesti Központi Szeminárium papnövendékeihez:

„Milyen szentté kell válnotok, hogy az ő helyét foglalhassátok el, és őt képviselhessétek a világban... Mert a pap életszentsége Jézus élő jelenlétét hordozza. Amikor a keresztre nézünk, láthatjuk, mennyire szeretett ő bennünket. Ha pedig a Tabernákulumra nézünk, láthatjuk, hogy most is mennyire szeret bennünket.” Teréz anya mindig, mindenhol a Legméltóságosabb Oltáriszentségben rejtőző Úr Jézusra fordította a lelkek figyelmét.

Az Eucharisztikus Krisztusról Teréz anya egyszerűen csak úgy beszélt a rendházakban, hogy Ő a „ház Ura”. A betérő vendégeket a nővérek előbb mindig az Úrhoz vezetik köszöntésre. A Szeretet Misszionáriusainak a napirendjében pedig elengedhetetlenül szükséges a szentségimádási óra. Teréz anya és nővérei számára a Legméltóságosabb Oltáriszentség valóban az élet kútforrása. A kongregáció a szentmise és szentáldozás, valamint a szentségimádás fényében bontja ki Krisztus szeretetét illatozó karizmájának szirmai Istent dicsőségére minden áldott napon. Az adorációban végzett szemlélődő ima a hét csendes napján, csütörtökön különösen fontos helyet kap minden ház életében. Az egyéni és közösségi rekollekciós napokon pedig a Szeretet Misszionáriusai teljesen a Szent Eucharisztia előtti hódolatnak és imádságnak szentelik idejüket és teljes figyelmüket. Teréz anya a Kenyér színében rejtőző Úr szolgálóleánya, és erre az öröme hívja meg nővéreinek nőttön-növekvő seregét, s kínálja mindnyájunknak az egészen élő, ráhagyatkozó kapcsolatot a láthatatlan Istenséggel.

Teréz anya szentként fejezte be földi életét, és lépett az örök Atya házába. Teréz anya mennyei születésnapjának közeledtekor gyönyörűséges ajándékként fogadta, hogy meghallgatták kérését, és kórházi ágya közelében Tabernákulumot helyeztek el, hogy Jézus mindig vele lehessen. A megfeszített Krisztus szomjúságával (Jn 19,28) telt el egészen az Oltáriszentségben, egyes-egyedül általa merített erőt szenvedésében. Kínjainak utolsó pillanataig csak Jézus iránt epekedett. A Szent Vér egy-egy cseppje, amit az utolsó időkben, küszködő légzésével még magához vehetett, valósággal elöntötte szívét örömmel és békével, és nem egyszer látványos állapotbeli javulást is eredményezett. A szentáldozás tartotta életben a földön, minden sötétségben, tette Krisztus világosságává a szeretet misszionáriusaként, és vezette el az örök üdvösség ragyogó mennyei boldogságára. „*Nem tudom, kinek nagyobb a szomjúsága, az Ővé, vagy az enyém Iránta*” – szölt vallomása, amely a halálos ágyon egészen beteljesedett. Az éppen száz esztendővel ezelőtt – 1910. augusztus 26-án Szkopjében – született Kalkuttai Teréz anyát a Legméltóságosabb Oltáriszentségnek való teljes önátadás emelte az oltár magasára.

Fülep Dániel, papnövendék

A Szentlélek kegyeltje – folytatás

Segítek Neked!

Az előző lapszámunkban ismertettük a megfeszített Jézusról nevezett boldog Mirjam, Sarutlan kármelita nővér életének néhány fontos eseményét. Most folytatjuk újabb adatokkal – a szerkesztő.

Bauardy Mirjam 1846. január 5-én született Abellinben, egy szegény, kicsiny faluban, Názáret közelében. (Délről a Kármel hegye határolja a szélesen elterülő síkságot.) Görög-melchita keresztény családja sokat szenvedett ártatlanul igaz, jámbor vallásosságuk miatt. Szülei szerény, szelíd, becsületes életvitelűek, példája az egész falu lakossága számára jótékony hatású volt. A Bauardy szülők Jeruzsálembé zarándokoltak, valamint a születés barlangjában imádkoztak egy lánygyermekért, mivel 12 fiúgyermekük csecsemőkorban meghalt. Így esdették ki születését, s fogadalmukhoz híven: Máriának (Mirjam) nevezték el. (A gyermek bal karján egy jel: kereszt rajzolata volt látható.) 2 év múlva öccse is született. Még gyermekkorukban meghalt apjuk, György, aki halálos ágyán így imádkozott Szent Józsefhez: „Nézd ezt a gyermeket, akinek Mária az anyja, s vedd őt oltalmadba, mint egykor a kis Jézust!” (Ennek a szentelésnek köszönhetően a Szűzanya Szívében, szent József oltalma, és a szent angyalok vezetése alatt nőtt fel Mirjam.) Az apa után néhány nap múlva édesanyja is meghalt. A kisfiút anyai nagynénjük, a kislányt apai nagybátyjuk vette magához. A két gyermek soha többé nem látta viszont egymást.

Még kislány korában egy belső hang ezt súgta neki: „Minden mulandó ezen a világon, de ha nekem adod a szívedet, én mindörökké a tiéd maradok.” Már gyermekkorában sem felejtkezett el arról, hogy virágot tegyen a Szűzanya szobrához. Órákon át imádkozott Mária előtt, s amikor szóvá tette a sok térdeplését, így válaszol: egy leánynak soha sem unalmas az Édesanyjával lennie. Keleti szokás szerint 13 éves korában férjhez akarták adni, ekkor is a Szűzanyához menekült: Tőle kért s kapott segítséget. Amikor mennyasszonyként meg kellett jelennie: a levágott haját hozta be egy tálcán. A feldühödött nagybácsi az utolsó cselédnek sorolta ezután.

1858. szeptember 7-én testvéréhez próbált levelet küldeni, amikor találkozott egy, a nagybátyjánál egykor szolgált muzulmán férfival, aki hitétől próbálta eltéríteni. Mirjam tántoríthatatlansága miatt a férfi elvágta a torkát, s elrejtette a kislány tetemét, aki a mennyországban találta magát. Onnan visszaküldték a földre: „...a te életed könyve még nincs végigírva.” Mirjam

egy barlangban találta magát, s heteken át egy égszinkék ruhás hölgy: a Szűzanya ápolta, miközben betege szinte folyton aludt. (Sokkal később amikor egy marseille-i orvos Mirjam testét vizsgálta kijelentette: Istennek léteznie kell, mivel a nyaka átvágása után nélküle nem gyógyulhatott volna fel.) Négy hét után ápolója egy tányér nagyon finom levest adott neki. A kislány még kért belőle, de a következő választ kapta: „Mirjam, ez mostanra elég, később újra adok belőle. Jusson mindig eszedbe, hogy, **nem szabad úgy tenned, mint azok, akiknek soha semmi sem elég. Mondd mindig: Ez elég, s az Úristen ki mindent lát, majd mindenben gondoskodik rólad. Légy elégedett mindig, bármit kelljen is szenvedned s az Úristen, Aki jó, elküldi neked azt, amire szükséged van.** Ne hallgass soha a sátánra, őrizkedj tőle, mert ravasz.” Valamint a lelkére kötötte a felebaráti szeretetet és előre megmondta a jövőjét is: „Franciaországba kerülsz és Szent József leánya leszel, de nem sokáig, mert hamarosan Avilai szent Teréz rendjébe, a Kármelbe fogsz belépni. Saját családodat soha többé nem látod viszont. A kármelitáknál teszel örök fogadalmat, és a betlehem-i házukban halsz meg.”

Amikor Mirjam már lábra tudott állni ápolója elvezette a ferencesek templomába, és kihívott egy gyóntató papot hozzá. (Amikor Mirjam megtagadta a rákényszerített esküvőt mindenki elhagyta, még az akkori gyóntatója sem oldozta fel.) A gyóntatószékből kilépve már ápolóját nem látta. Ott állt minden emberi segítség nélkül...

...de tudta „Mária visszaadta az életemet.”

Jövőjét bátran Isten gondviselésére bízta. Visszatért a ferences atyát megkeresni, s közölte, hogy egy családnál szeretne szolgálni. Alexandriából Jeruzsálembé, majd innen Bejrutba, aztán Marseille-be került... Az életével kapcsolatos prófécia szóról szóra beteljesedett.

Sok hányattatás és szenvedés után – miközben a stigmákat is megkapta ez a szinte írástudatlan arab leány – zárdába került. Gyakran volt elragadtatásban, ami elől menekülni próbált, mert szégyellte ezt az „érthetetlen álmot”, amíg előljárói meg nem tiltották neki ezen kegyelem előli kitérést. Lacroix püspök utasítására a kármeliták mindent lejegyeztek amit elragadtatásai alatt mondott. Amikor az Úr Jézus a **havi Szentlélek-miséjét és a Szentlélek kilenced (Veni Creator Spiritus és Miserere (50.) zsoltár)** végzését kérte a Szentlélek-imádás terjesztésére a jeruzsálemi pátriárkán keresztül eljuttatták a Pápához ezt. Mirjam nővér nagy szeretettel viseltetett az Egyház és a Szentatya iránt. Rossz francia nyelvtudása miatt minden rangú papot is tegezett, de ez soha sem volt sértő, hanem inkább gyermeki. Gyakran mondta: Amikor minden elveszett, akkor teljes a győzelem.

Mirjam nővér életét végigkísérte az a csodálatos emlék, amikor Mária ápolta és nektárral itatta. Forró gyermeki szeretettel ragaszkodott a Szűzanyához, sohasem fáradt bele dicséretébe. Ha nem Jézusról beszélt, akkor Máriáról énekelt. Minden veszedelemben hozzá futott, elragadtatásaiban gyakran találkozott vele. A rózsafüzérről így beszélt: **Az Üdvözlégy a búzaszem, a Dicsőség a kalász. Minél áhítatosabb az „Ave”, annál szilárdabb és nagyobb a „Glória Patri”.**

Egész élete egyetlen imádság és áldozat volt. Előre megmondta: „Jézus 40 napig hatalmat ad a Sátánnak a testem fölött. Kedvére kínozhat, de lelkem fölött nem lesz hatalma...” (Erről a megpróbáltatásról, majd később írunk.) Ezután a teljes megszállás után – ami a megadott idő leteltével ördögűzés nélkül teljesen megszűnt –, 4 napi szent angyali megszállás következett.

Később még 3 év „félíg megszállást” kellett elviselnie, hogy testében egészítse ki azt, „ami még Krisztus szenvedéséből hiányzik” a világ megmentéséért.

1878. augusztus 26-án, 33-ik életévében hajnali 5 órakor égi hazájába költözött.

Boldoggá avatása 1919-ben elkezdődött ugyan, de csak 1983-ban avatva boldoggá II. János Pál pápa (s kiadta a „Dominum et Vivificantem” c. Szentlélekről szóló enciklikáját).

Szenvedései érdemeivel segíti azokat akik közbenjárásáért folyamodnak a szegény bűnösök megtéréséért, a megkötözöttek és megszállottak szabadulásáért (alkohol, drog, pénz, élvezetek stb. hajszolása). Tehát nyugodtan mondhatjuk, hogy korunk problémáinak orvoslására kapott nagy hatású közbenjáró szentet kaptunk benne az **isten Gondviseléstől.**

Már korábban szent Bernadethez hasonlították, s ha ráeszmélnék a papok és a hívek az Égiektől kapott nagy küldetésének a jelentőségére, biztos, hogy tisztelete is fel fog virágozni és az ő szobra is ott lesz sok templomban.

„Tüzet hoztam a Földre, s mi mást akarnék, hogy ez mielőbb fellobbanjon!”

Kérjük boldog Mirjam nővért az Új Pünkösdeért, elsősorban hogy a Szentlélek kegyelme a mi szívünkön át mások számára is kiáradjon.

Ünnepe : augusztus 25-én van.

A Szeretelágról

Az országos, éves Szereteláng találkozóra 2010. június 5-én került sor a Kispesti Plébánia templomban. A szentmisét Bosák Nándor debreceni püspök mutatta be (12 pap koncelebrálta a szentmisét). Az imatálalkozón a sok ima (lehetőség) mellett külön beszélt Róna Gábor atya és a Németországból érkezett Vilmos atya. A beszédekből adunk itt most közre rövid kivonatokat.

A hideg, esős idő a Szereteláng Találkozó napjától napos, meleg időre váltott (a „véletlen” szó hiányzik Isten szótárából – a szerkesztő).

Új Pünkösdi küszöbén

Az Úr Jézus az első csodát Kánában tette.

Pünkösdkor leszállt a Szentlélek, ez a keresztáldozat gyümölcse. A Szereteláng a Szentlélektől van, mindig Isten szeretete, jósága, gazdagsága, amit kiáraszt az emberekre.

Az apostolokkal együtt volt Mária is, abban az emeleti teremben – mely a hagyomány szerint az Eucharisztia terme volt. Isten szeretetének a kiáradása az Eucharisztia termével van kapcsolatban. Holnap az Úr napját tartjuk. Az Úr életet adó útmutatását hol találjuk meg? Csúcsa az Eucharisztia, mely forrás is, ebből táplálkozik minden. Úgyis mondhatjuk, hogy a ránk kiáradó Lélek jegyében vagyunk együtt.

Isten ajándékát azért kaptuk, hogy kiáradjon – általunk – másokra. Lelki tűz, amely Márián keresztül Krisztushoz emel, a Lélek erejével. Vezet bennünket, irányít bennünket. A Szentmise az Egyház legszentebb cselekedete. Itt Krisztussal találkozunk, többféle módon találkozhatunk vele. Minden imánk összekapcsol Istennel és egymással. Az ima azt jelenti, hogy párbeszédet kezd folytatni Istennel. A Szívében tudom, hogy ott van az én életem is. Amikor az imát kiterjesztem, akkor bekapcsolom, azaz én viszem Isten elé azt, akiért én könyörgök, engesztetek. Az ima mindig kapcsolatot jelen, az ima mindig életető levegő. A baj mindig ott terem, ha ez a kapcsolat megszakad.

Az evangélium: igeliturgia. Zsoltárt énekelünk, alleluját mondunk, ezzel vesszük körül az Igét. Krisztus velünk van és közöttünk marad. Miért fontos a Szentírást olvasni? A belsónket, gondolatainkat, és életeményünket ehhez igazítjuk, azaz Istentől jövő útmutatás a Szentírás. Fontos, hogy milyen bennem a befogadás készsége, mert az igazi ima igazi párbeszéd, azaz kész vagyok magam gondolatát hozzá, Istenhez igazítani: legyen meg a te akaratom. Az ilyen ima emel fel Istenhez.

Az Eucharisztia krisztusi vendégség, amivé tette a mi borunkat és a mi kenyérünket. Átváltoztató hatás, átváltoztató erő. Ebben az összefüggésben kell nézni a mi életünket. Isten szeretne formálni minket, alakítani akarja a mi életünket, ahogy a szentmisében, amit az oltárra teszünk (a borból vér, kenyérből test lesz, az olaj elég a gyertya lángjában). Hozzátok, amitek van, tegyék oda. Odaadhatom a szenvedésemet, áldozatomat, másokért tett cselekedeteimet, ő el fogja fogadni. A Szentlélek erejével, Isten kegyelmének a dinamizmusával bármit teszek, ebben kapja meg az értelmét. Olyan nagy a sötétség, hogy mit jelent az az egy-két gyertyaláng – mondhatnánk. Mégis gyújtsam meg a hit, a szeretet, a jó lángját, a Szentlélek erejéből.

Krisztus a pap személyében is jelen van. Fontos, hogy a papi hivatásban meglássuk Isten ajándékát! A híveknek ezt erősíteni kell. Nagyon fontos a gondolkodásmód elmélyítése, hogy a közösségekben megszülessen a papi hivatás, a bátorság a hívottakban.

Pünkösdkor kiáradt a lélek. Mária a befogadásának a példaképe, kövessük őt!

Bosák Nándor püspök atya beszéde alapján

Családi szent szentélyek

A magyar családok nemzetünk reménye és jövője!

1962-ben Erzsébet asszony a Naplójában leírta, hogy a Szűzanya össze akarja fogni a szétszórt családokat. Kérte, hogy imádságos lélekkel könyörgő „Családi tűzhelyeket” alakítsunk ki.

A gyermekvállaláshoz bátorság, komoly lelki erő szükséges. Ezt kell felépíteni a fiatalokban, hogy házasságkötésük után a családban is tovább vigyék. A zsoltár írja: „Patak partjára ültetett fa az igaz ember, zöldell a lombja, mivel gyökereit a patak medrébe ereszti.” Hát mi is erősítsük meg hitünknek a Jézusba, Szűzanyába kapaszkodó gyökereit. Ez csak a napi imádságon keresztül megy.

Van reménység! Tessék körülnézni! Ahol csak egy kis „kegyelem virág” kinyílását, lángolását is látjuk, örüljünk és adjunk hálát az Istennek, a Szűzanyának!

1964. január 17-én is szólt a Szűzanya az aggodalmáról, a családi szent szentélyek szétválása miatt. Édesanyai segélykiáltás ez! A családokat meg akarja menteni, s ezen keresztül a világot! Jézus is megerősíti ugyanekkor, hogy Édesanyja közbenjáró nagyhatalommal bír a családok talpra állításában. Ezt a mi imádságaink révén tudja megtenni. Az édesanyáknak a saját családjukban van az igazi küldetésük! Minden család legyen „kegyhely”!

Törekedjünk arra, hogy imacsoport alakuljon otthon, a családban. Már a kicsikkel el kell kezdeni a családi közös imát (annyit, amennyit ők tudnak).

Legyünk határtalan bizalommal, hiszen ha ketten imádkoznak együtt... és már árad a kegyelem! A Szűzanya csodáit a szívek mélyén fogja megtenni. Szívről szívre járva...

Róna Gábor atya beszéde alapján

Megújul a Föld színe

Kindelmann Károlyné, Erzsébet asszonynak Jézus és Mária 1962. márciusában, pénteken beszélt először a Szeretlángról, majd augusztus 1-én és 31-én. 1963. március 24-én Jézus sokat beszélt a szeretet Lelkének kiadásáról, olyan lesz, mint az első pünkösdi! A Szeretláng kegyelmi hatásának kiadása által. A Szeretláng sok jó gyümölcsöt hozott már eddig is, sok országban elterjedt. Az a cél, hogy a Szeretláng minden emberre kiáradjon! Ebben a szentségek vétele és a szent angyalok segítsége is nagyon szükséges. Az egész emberiségre megjövendőlt események előtt állunk. A Világ nagy megrázkódtatáson megy majd keresztül. Ha máskor nem, legalább ekkor az emberiség felfigyel majd a nagy kegyelemre.

Jézus és Mária új világot teremt: megújul a Föld színe. Mindez a Szent Szűz közbenjáró hatalma által történik.

Nézzünk körül, nyissuk ki a szemünket. Mit látunk? Megszavazták az abortusz törvényt, gyakorolják az eutanáziát, az egyneműek kapcsolatát egy szintre hozták sok országban a házassággal, égbekiáltó gén-manipulációkat végeznek, hogy csak a legnagyobb bűnöket említsük. A baj igazi oka, hogy a parlamenti képviselők szavazata által egy néptöbbségi akarat van a törvényekben. Ezek a törvények az isteni akaratot figyelmen kívül hagyják! Végül ez világgazdasági és lelki válsághoz vezetett. A megtisztulás a megújulás a Szeretláng által fog történni!

Vilmos atya (Németországból) beszéde alapján

Megerősítés, hogy tovább menj

Debora Marasco maduriai (Olaszország) látnok asszony járt itt Budapesten, aki 17 évesen tért meg és 1992 óta folyamatosan megjelent neki Jézus Krisztus és a Szűzanya, aki az Oltáriszentség Szüzének mutatkozott be. Ma már csak évente egyszer, a Nagyhéten újulnak ki a stigmái. Debora Budapesten, a Máriaremetei Kegyetemplomban tartott előadást 2010. június 6-án. Biztos, hogy nem véletlen, hogy éppen azon a napon, amikor mi Úrnapiját ünnepeltük.

A látnok előadta, hogy meglátása szerint Manduria is egy „program” része, melyet a Szentlélek irányít, és legfőbb „szereplője” Szűz Mária, aki anyaként aggódik az emberiségért. A Szűzanya jelenései 1830-ra tekintenek vissza, Franciaországban kezdődtek. A franciák érdemben nem válaszoltak a hívásra. Később megjelent La Salett-ben aggódó Édesanyaként, majd Lourdesban, ahol tisztaságra hívta az Egyházat, mint Szeplőtelen Fogantatás. Majd Fatima és a többi jelenés következett. Manduria az a hely, ahol utoljára vannak nyilvános üzenetek, legalábbis olyanok, melyek újat mondanak.

A katolikus Egyház Krisztus Egyháza, nem csak egy egyház. Minden vallásban van valami jó, de nekünk az igazságot kell keresnünk, amely a jóságok összessége. Ez van meg a Katolikus Egyházban. Ma nagy szükségünk van erre, a teljes igazságra.

Jézusról leginkább csak az Édesanyja tud beszélni, aki ember, de őt Isten kiválasztotta, ő „a Szűz”, az összes kegyelemmel teljes. Mária missziója Jézussal, a Fiával való együttműködést jelenti. Ő köt össze minket a Fiúval. A Szűzanya mindenhol a híd, mindenhol ott van Jézus élete és működése közben. Mária a legtökéletesebb ajtó, hogy belépünk és megismerhessük Jézust. Ez abból is látszik, hogy Jézus a kereszttől csak ránéz Édesanyjára és az erőt ad neki. Ugyanez történik a keresztre feszítettségében is. Jézus Márián keresztül hív minket (engem, téged...), azért, hogy megismerhessük az ő dicsőségét.

Jézusnak nem az intelligenciára, a gazdagságra, a szépségre van szüksége, hanem ennél sokkal többre, a szívünkre! Ez az, amit Péterem keresztül is megmutatott, akinek hite mellett a szíve is a helyén volt.

Tudomásul kell vennünk, hogy mindannyiunknak van missziója, a kicsiknek, a betegeknek is! Be kell fejeznünk az Istenkáromást, a vasárnap megszenteltetését, akkor béke lesz!

Az Eucharisztikus Krisztus nélkül nincs béke. Lehet, hogy nem értjük meg ezeknek a dolgoknak a lényegét most, de legalább egy igent mondjunk Isten felé. Ez nehezen megy nekünk. Az üzenetek figyelmeztetéseit nagyon nem akarjuk elfogadni. Ezért ismétli a Szűzanya azokat újabb és újabb helyeken. A sok Mária jelenés hatására kezdik az emberek nyitni a szívüket.

A Sátánnak még szörnyűséges tervei vannak az emberiséggel. A XX. század a legszörnyűbb század volt, rengeteg halállal. Most nagy ideológiai csata zajlik. Ebben a nagy csatában nekünk tudnunk kell, hogy van kezdet és van vég. A fehér az fehér, a fekete az fekete. Istennél minden tiszta. A mostani időszak szenvedései megtisztítják az Egyházat.

Van egy dolog, ami mindennél fontosabb, ezért üldözi Máriát és a hozzá tartozókat a Sátán. Fatimában közölte a Szűzanya, hogy az ő Szeplőtelen

Szíve diadalmaskodni fog. Ez nem győzelem, ez diadalmaskodás. Mert Mária és Krisztus már győzött. A diadalmas győzelmet a Sátán tudja, ezért az idő sürgeti. Addigra minél több lelket szeretne sajátjának tudni. A Sátán világos módon megnyilvánul a szabadkőművességben. Mindenkit hatalma alá akar gyűrti. Ezen belül egy nagy próbatétel ez a gazdasági válság. Ennek nem vagyunk még a mélyén. Az összes összekavarodás a mi nagy (valóban nagy) bűneinknek az eredménye. Remeg a Föld a mélységekig. A Szűzanya mondta, hogy amikor a Föld kibillen egyensúlyából, a tengelye megváltozik, nagyon nagy változások lesznek. Minden meg fog változni. Ezt a korrekt tudósok is tudják, azt mondják, hogy a Föld halad valami felé, amit nem tudunk.

Ha az emberiség nem válaszol jól (nem kezd valóban engesztelni), akkor Isten visszaveszi a Földet Mária diadalával. A diadal annyit jelent, hogy én felismerem a királyságot és a lába elé borulok. Az lenne a jó, ha az egész Világ felismerné Jézus királyságát, Márián keresztül. ez a Szűzanya diadala.

Amikor Manduriában megjelent Jézus és az ő Édesanyja, egyértelmű volt, hogy Isten nem a hangoskodást kedveli, hanem a természet csendjét – ott jelent meg. Először könnyezett a Szűzanya, majd véresen könnyezett, később olajat könnyezett. Ez az olaj az extra szűz oliva olajnál is tisztább olaj.

Ezen a helyen a Szűzanya az Eukarisztia Szüze néven mutatkozott be. Nem úgy, ami ismert, hogy az Eukarisztia Anyja, nem, az Eukarisztia Szüze. Ez annyit jelent, hogy neki van egy személyisége, a teljesen tiszta, odaszentelt élet, ő a teljes mértékben odaszentelt alak, Krisztus első alakja. Krisztus a második, aki emberként teljesen odaszentelt alak.

A Szent Szűz a kezében, a keze fölött fénylő Ostyával jelent meg. Ez a fénylő Ostya szív jellegű, él, kibocsát sugarakat. Úgy jelent meg, hogy a Szűzanya nem érinti meg az Ostyát, csak mutatja nekünk, mintegy felteszi a kérdést: Mit csináltok az Eukarisztikus Krisztussal?

A szentáldozásokkal kapcsolatban többször kéri a Szűzanya és Jézus, hogy ne vegyük a kezünkbe Krisztus Szent Testét! Ismerjük fel a különbséget Krisztus és köztünk! Jézus Krisztus ember lett, de attól még Isten maradt! Vegyünk példát a Fatimában megjelent angyaltól: ő arccal a földre leborult Jézus előtt. Nekünk is hasonló alázattal kell viselkednünk Jézus Szent Teste, Jézus Krisztus előtt.

A szenvedéstől általában meg akarunk szabadulni, ez emberi érzés. Pedig a szenvedés igen sokszor nagyon fontos az adott embernek. A szenvedés sokszor eszköz, hogy megtaláljuk az utat Krisztushoz. Nem jó, ha valamilyen szenvedésünket rögtön a pokollal vetjük össze. Az éhezés például nem a pokol. Csak egy szenvedés, mely lehet, hogy Krisztushoz vezet.

Vegyük tudomásul, hogy a politikusok nem fognak megmenteni minket. A mi megmentőnk csak a mennyei Édesanyánk lehet! A globalizáció és a kommunizmus is az Ördög egy-egy formája. A kommunizmus ma is él, nem szűnt meg!

Jézus kell, hogy az emberi élet központja legyen. Vigyázzunk, nem lettünk van Jézus, ő a központban van, ő az Úr! Testvérünk ugyan, de ő az Isten Fia! Nekünk hódolnunk kell előtte, akkor is, ha testvérünknek nevezte magát.

A Szűzanya ruháján II. János Pál pápa emblémájával jelent meg. II. János Pál pápát fehér mártírjának hívta a Szent Szűz. II. János Pál pápa halála után továbbra is ezzel az emblémával jelent meg, mellyel azt jelzi, hogy XVI. Benedek pápa II. János Pál pápa tevékenységének folytatója, nincs igazi különbség közöttük. XVI. Benedek pápa a kiengesztelődés pápája, ezért üvöltenek ellene. Mindezeknek be kell következnie. Ma is sok-sok „Júdás” van az Egyházban. Az Eukarisztikus Jézus kell, hogy minden központja legyen, akkor lesz ökumenizmus.

Mária társmegváltói szerepét is tisztán kell látnunk. Ő összekötő és egyben Jézus mellett áll. Természetes emberi gondolat, hogy az Édesanya fogja össze a gyermekeket. Minket is ő fog összefogni.

Manduriában három fehér kő van: Mária, az Eukarisztia, és Péter, a kőszikla, azaz az Egyház.

Sajnos az várható, hogy üldöztetésünk lesz, és ez jót fog tenni nekünk! Fel kell tennünk a kérdést magunknak: Készek vagyunk-e arra, hogy felajánljuk életünket a Világ megmentéséért?

A laikusoknak is van papsága, csak más, mint a felszentelt papoknak. Nekünk a Szűzanyával együtt kell nemet mondanunk, hogy gyermekeik ne kerüljenek a Sátán kezébe. A Sátán olyan, mint egy kutya. Ha megkötjük, akkor ugat, de nem tud ártani!

A végső figyelmeztetés arról fog szólni: szeretnél-e megváltozni? Ez egy szabad döntés lesz! De jól kell tudni dönteni.

Mindenkinek van küldetése. Aki nem tölti be küldetését, az tolvaj, ellopja a körülötte levőktől azt, amit neki kellene eljuttatni hozzájuk.

Manduria egy megerősítés. Kenet (a manduriai olaj), amely megerősít, meggyógyít, segít, hogy tovább menjünk a próbákon. Sok kegyelem eszköze!

Jánossy Gábor, az előadás alapján

Szent őrangyalom segített

2010. június 4-én történt, hogy a nagy forgalom miatt eleve késve tudtam csak indulni Budáról a Katolikus Rádió stúdiójába a rózsafüzér imára. Átfutott az agyamon, hogy fél óra alatt nem fogok átérni kocsival, mivel olyan dugók vannak mindenhol, helyette inkább metróval kéne mennem, de rögtön jött a másik gondolat, hogy Anyósomnak megígértem, hogy az ima után hazaviszem, tehát mégis kocsival kell mennem.

Nem sokkal a Moszkva tér után már láttam a sorállást a Dunapart felé. Az alsó rakpart le volt zárva az árvíz miatt, ezért váratlanul sok kocsis volt mindenhol. Egy kis kitérővel sikerült néhány lámpányit nyernem. Újabb kis „csele”, újabb néhány lámpányi kocsis mögöttem. De ott aztán már nem volt több ötlet, csak az araszolás. Az ésszerűség azt mondta, hogy forduljak vissza, úgymint lehetetlen. A Kolosy térnél araszoltam hét óra előtt 12 perccel. A stúdió padig a Hősök tere után... Megszólalt bennem a „dac”, csak azért is odamegyek, még akkor is, ha a stúdió kívülről imádkozom a többiekkel. Közben persze kértem szent őrangyalom segítségét folyamatosan. A Kolosy térről felhívtam az egyik imatársamat, aki közölte, hogy ők már benn ülnek a stúdióban. Megbeszéltük, hogy mi lesz, ha nem érek oda.

És akkor a Kolosy tér után szépen, folyamatosan elkezdett gyorsulni a tempóm. Az Árpád hídról a pesti oldalon legurulva még soha nem tudtam olyan zöld hullámot elkapni, mint most. A Hősök terén még megállított egy piros lámpa. És amikor megérkeztem a stúdió elé, ránéztem az órára: kettő perc volt még az élő adásig! A szokásos imánkat, amit előtte szoktunk imádkozni, azt én már a kocsiban magamban, hangosan elimádkoztam, így gyors egyeztetés után mégis részt vehettem a közös imaszolgálaton!

Hála érte az Istennek, hogy angyalát küldte, aki gondoskodott arról, hogy mégis odaérjek, bár emberileg lehetetlen volt!

Jánossy Gábor

„Bőjtrel és imával állíthatjátok meg a természeti katasztrófákat!”
(Szökefalva, 2003.06.17.) Eszünkbe jutott-e ez az elmúlt időkben?

„Imádsággal és bőjtrel megállíthatók a háborúk!” – (Medjugorje)

Jusson eszünkbe nehéz időkben! – a szerkesztő

Mária- kegyhelyek

Vasvár

A Dunántúl nyugati felében, a Rába folyó közelében fekvő község elődje a Szent István által szervezett várispánság székhelye volt. Vasvárnak Szűz Máriáról elnevezett plébániatemplomát már 1142-ben említi oklevél. Szent kútjáról (fons sacer) szó van abban a szerződésben, amelynek alapján Ugrin győri püspök az itteni kápolnát szőlőjével együtt 1198-ban a szentgotthárdi ciszterciátáknak adta. 1241-ben telepedtek Vasvárra a domonkos atyák. A XV. században épített, a Szent Keresztről elnevezett templomuk az 1490-es évektől kezdve egy vérző Ostya-csodáról lett híres, és 1500. június 27-én búcsúkíváltságot kapott VI. Sándor pápától. A vasvári Szent Vér ereklyét 1532-ig őrizték és tisztelték a templomban. Ekkor a Bécs ellen vonuló törökök elől Győrbe menekítették. Későbbi sorsáról nem tudunk.

A Mária-tisztelet a török hódoltság idejében kezdett itt kialakulni. A legendás hagyomány szerint egy szerzetes a betörő törökök elől menekülve magával vitte a templom kegyképét, és a közeli erdő egyik odvas tölgyfájában rejtette el. Sok év múltán a lakók visszatértek és keresték a szobrot. Szüleik elmondása alapján a fát megtalálták ugyan, de a szobor nem volt benne. A tölgyfát kivágták, és törzse helyén bővizű forrás fakadt. A víztükrében többször feltűnt a régi Mária-szobor képe, a szobor maga azonban nem került elő. A forrás mellé remeték telepedtek, és kápolnát építettek a Rózsafüzér Királynője tiszteletére. Levéltári adatok szerint a XVII. és XVIII. században mindig volt remete a szent kút mellett.

1683-ban épült fel a főtemplom mellett lévő Kálvária-kápolna, amelyet azóta is szeretettel keresnek fel a hívek. A gyógyulások és imameghallgatások híre hamar elterjedt és nevezetessé tette a kegyhelyet.

A szent kúthoz zarándokoló hívek száma egyre növekedett. Újabb lendületet adott a búcsújárásnak az 1700-as évek elején egy Horváth Ferenc nevű vak ember csodás gyógyulása. Megmosta szemét a szent kút vizében, és ak-

kor visszanyerte látását. Hálából a szent kút mellé költözött és ott szolgált. Megszépítette a kút környékét, és ő lett a zarándokok előimádkozója.

A domonkosok gótikus stílusban épült templomát Széchenyi György kalocsai, majd később esztergomi érsek építtette át barokk stílusban, és a Szent Kereszt felmagasztalása tiszteletére szentelte föl. 1938-ban a templom homlokzatát is átalakították.

Az egyik jobboldali mellékoltáron áll a templom kegyszobra, a fából faragott, festett, koronázott krinolinós Mária szobor, a XVIII. században elterjedt rózsafüzér társulatok körmenetekben is hordozott, öltöztetett Mária szobrának nagyméretű, kegyszoborrá magasztosult változata („Rokokó Madonna”). Ismeretlen művész alkotta a XVIII. század közepe körül. A kegyoltár oromzati képe a haldoklók pártfogóját, Szent Teklát ábrázolja.

Vasvár búcsújáró kultuszában szorosan összekapcsolódik a vérző Ostya, a szent kút és a Rózsafüzér Királynőjének tisztelete. A szent kút két búcsús ünnepén, Nagyboldogasszonykor (augusztus 15-én) és Kisasszony napján (szeptember 8-án) a búcsúsok a szent kúti kápolnát is fölkeresik.

A szent kút melletti kápolna a Rózsafüzér Királynőjéről van elnevezve. A vasvári szent kút völgyében található. Sokan felkeresik szívük hálájával és kéréseivel.

Vasvár több évszázada kedvelt zarándokhelye nemcsak a Vasi Hegyhát, az Őrség és Kemenesalja buzgó híveinek, de távolabbi vidékekről, Somogyból, Zalából és Veszprémből is sokan keresik fel. A Szűzanyában bízva éneklük el szobra előtt a régi, de mindig időszerű, mindig vigasztaló imádságot: K. D.

*Tengernyi kín az életünk,
Azért, mert sokat vétkeziünk.
Mégis, hogy el nem vitt az ár,
Tőled van, édes fénysugár.*

*A szívünk most sem csügged el,
Mert most is értünk könnyezel.
Tebened bízunk, Mária,
Édes Vasvári Szűzanya!*

Mária Korszaka

Amagyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

Mostantól a fenti címmel jelentetjük meg a Máriás Papi Mozgalom magyarországi ágának „folyóiratát”, mely a Tengernek Csillaga folyóirat részét képezi jelen helyzetünkben. Ezzel a cím változtatással jelezni kívánjuk, hogy nem a szlovákiai Mária Kora lapnak a folytatásáról, vagy Magyarországi részéről van szó, hanem ez a hivatalos, magyar önálló MPM-i lap – Gobbi atya korábbi kérésének megfelelően. Örömről szolgálunk, ha a kedves hívek és máriás papok tudnának beszámolókat, történeteket, vagy a Szűzanyával kapcsolatos anyagokat adni a szerkesztőségnek, azért, hogy mindenki örömeire színesebbé tehessek a lapnak ezt a részét. Ez csak az egység érdekében hozott ilyen áldozatokkal lehetséges. Amennyiben nem küldenek szerkesztőségünknek anyagot, vagy esetleg csak a szlovák testvéreinknek küldenek anyagot, akkor a magyarországi lapot nem tudjuk, vagy csak sokkal nehezebben tudjuk színessé tenni. Ezért kérjük a magyar egység érdekében való áldozat hozatalra a híveket és papokat. A Sátán a mai világban igyekszik elsősorban a Máriás vonalakat megosztani. Mi szeretnénk ez ellen küzdeni, az egységre törekedni. Ehhez kérjük az önök segítségét.

Az országos találkozóról

A Máriás Papi Mozgalom éves, országos találkozására 2010. június 21-24 között került sor a leányfalui Lelkigyakorlatos Házban. Miután mindenki megérkezett, rózsafüzér imádsággal kezdődött a közös együttlét. Vacsora előtt a megjelent négy pap koncelebrált szentmisét mutatott be. A főcelebráns Kovács Zoltán volt, a Máriás Papi mozgalom magyarországi felelőse. Zoltán atya szentbeszédében a Szent Család példáját állította elének, felvázolva azt, hogy akkor is sok probléma, erkölcstelenség vette őket körül – ahogy most minket is – és nekik ezek között kellett élniük. A Szent Család békéjét az imádságos együttlét adta. Nyilvánvalóan tudták és érezték, hogy mikor kell egy-egy időre leállni a napi teendővel és imá-

ba merülni, csak az Istenre figyelve. A lelkigyakorlatra érkezőknek is ez a feladatuk, ezért jöttek el, hogy egy kicsit kivonják magukat a világ forgatagából, és imádságban 2-3 napig csak Istenre figyeljenek, hogy Isten kegyelmével tudjanak töltekezni. A kegyelemmel töltekezett ember tudja csak vinni a világba Isten kegyelmét, továbbadni azt. Ez pedig küldetésünk.

Zoltán atya külön kitér arra, hogy az egységnek milyen ereje van, ezért törekednünk kell mindannyiunknak az egységre. Az egységre törekvést nem csak a Szentatya felé és a Máriás Papi Mozgalmon belül kell megvalósítanunk, hanem kinek-kinek a lelkigyakorlatról visszatérve a helyére, napi küldetésében is az egységre kell törekedni a mindennapokban, a családban, az emberi együttélések terén. Ez természetesen nehéz feladat, mert időnként lemondással, alázat gyakorlással jár. De ebben példaképünk a Szűzanya, akitől az alázatos szolgálatot kell igyekeznünk megtanulni.

A lelkigyakorlat további két és fél napjában az imádságok, elmélkedések mellett minden nap szentmisén való részvételre is nyílt lehetőség. Bízunk benne, hogy a résztvevők valóban lelkileg feltöltődve tértek vissza hétköznapijukba.

Jánossy Gábor

A Betegek Szentségéről

A hét szentséget felsorolva szembevetve, hogy a Betegek Szentségéről – ebben a formában – Jézus nem beszél. A Szentírás azonban határozottan tanítja, hogy a Lélekben végzett ima és a beteg megkenése szentségi erővel hat: *„Beteg valaki köztetek? Hívassa az Egyház papjait, azok imádkozzanak fölötte, és kenjék meg őt olajjal az Úr nevében! A hitből fakadó imádság megszabadítja a beteget, és az Úr megkönnyíti őt, ha pedig bűnökben van, bocsánatot nyer. (Jak 5,14-15)”*.

Az Egyház gyakorlatáról van tehát szó, amely azonban nem nélkülözi az isteni rendelést, hiszen Jézus maga küldte az apostolokat, hogy gyógyítsák a betegeket. S a gyógyítás – a jézusi küldetésben – nem öncélú, hanem mindig túlmutat a földi élet keretein: ha Isten gyógyulást enged, azzal természetfölötti erejét, hatalmát mutatja meg. Ha mégsem, akkor az azt jelenti: még terve van a beteg szenvedésével, vagy éppen azt, hogy hazavárja őt.

A Szentírás lapjain szépen nyomom követhető a betegségről és a szenvedésről alkotott hívő meggyőződés alakulása. Ennek legkezdetlegesebb formájával rögtön az Ószövetség első lapjain találkozunk: a szenvedés, a

rossz biztosan Isten büntetése valamilyen elkövetett bűnért – gondolták több ezer évvel ezelőtt. Már az ószövetségi szentírás közepén elégtelennek bizonyul ez az elfogás: hogyan szenvedhet Jób ártatlanul? Ez a bölcsességi könyv már elfogadhatóbb választ kíván adni, s megoldásként a próbatétel elméletét állítja elének: Isten a végsőig megpróbálja igaz szolgáját, aztán többszörösen megadja neki hűsége jutalmát. Ez a magyarázat már jobban közelít a keresztény elfogáshoz, de még mindig nem teljes mértékig kielégítő. S az Ószövetség végén, a Makkabeusok könyvében már megjelenik az első megnyilvánulása annak az üzenetnek, amelyet az Újszövetség fog elének tárni, hiszen az asszony hét fia hallatlan bátorsággal vállalja a halált, mert az örök élet boldogságára tekintenek: Isten „odaát” kompenzálni fogja nekik a szenvedést és a kínhalál borzalmaikat.

Az igazi választ azonban Krisztus keresztje adja meg. S mindaz, aki részesül halálában, részesül feltámadásában is. Ha részesültünk a keresztiség szentségében, akkor szenvedésünk megszentelt szenvedés. Nemcsak az istengyermekségből, nemcsak a királyi méltóságból, s nemcsak a majdani dicsőségből részesülünk a Keresztiség Szentségében, hanem Krisztus szenvedéseiben is. Így válunk munkatársaivá az üdvösség művének kiterjesztésében. S hogy ebben segítségünkre legyen, kegyelmi támaszt is ad a Betegek Szentségében.

A Betegek Szentségének kiszolgáltatása lélekhívással kezdődik. A Szentlélek eltölti a beteg ember lelkét, tőle kapja meg a segítő és a megszentelő kegyelmet. Segítőt, hogy erőt kapjon a kereszthordozáshoz, világosságot annak megértéséhez és békét annak elfogadásához. Megszentelőt, hiszen a Betegek Szentségének bűnbocsátó ereje is van. Ezért – a Bűnbocsánat Szentségéhez hasonlóan – érvényes kiszolgáltatója csak a püspök vagy a pap lehet. A szertartás első fele imádságból, szentírási szakaszok felolvasásából és néhány könyörgésből áll. Ezt követi a lélekhívás, mely – az Egyházi Rend Szentségének kiszolgáltatásához hasonlóan (a felszentelő imádságot megelőzően) – teljes csöndben történik: a kézfeltételhez a pap nem mond semmit. Felülmúlni és méltó módon megnevezni úgy sem tudjuk mindazt, amit a Szentlélek ad! Ezt követi a kenés, melyben a beteg homlokát és két kezét keni meg a Szentség kiszolgáltatója. A kenet anyaga szintiszta növényolaj: ez a betegek olaja, melyet Nagycsütörtökön az egyházmegye főpásztora szentel meg a vele koncelebráló papság jelenlétében. Ez kerül kiosztásra minden évben, s ez jut el a betegekhez. A kenés közben a pap ezt mondja: „E szent kenet által és nagy irgalmassága szerint segítsen meg téged az Úr a Szentlélek

kegyelmével. Amen. Szabadítson meg bűneidtől, üdvözítsen téged és erősítsen meg jóságosan. Amen”.

Szükségesnek tartom hangsúlyozni, hogy a Betegek Szentsége nem haldoklóknak való részvétnyilvánítás. Természetesen haldoklóknak is kiszolgáltatható, de az Egyház elsősorban a beteg embereknek ajánlja fel a testi-lelki megerősödés reményében. A még tudatuknál lévő haldoklókat az Oltáriszentséggel bocsátjuk útra, melyet „Szent Útravalónak” nevezünk ebben az esetben.

Jóllehet a Betegek Szentségének – mint említettem – olyan megszentelő hatása is van, amely eltörli a súlyos bűnöket is, ha a beteg tudatánál van és képes gyónni, ajánlatos elvégeznie előtte a szentgyónást. Több plébánián létezik közösségi kiszolgáltatás is, amelyen a betegeket és az időseket a Betegek Szentségében részesítik. Ez azonban tudatos készülést igényel, beleértve a szentségi gyónást is, s jó, ha a szentség felvevője szentáldozáshoz is járul utána.

Mivel a „halál pillanata”, vagyis a test és a lélek különválásának ideje és mikéntje még igazából tisztázásra vár, ezért jelenleg szokás, hogy az életfunkciók megszűnése utáni egy-két órában még feladható e szentség, mert a lélek jelenléte akkor még vélelmezhető.

A történelem során sok helyütt elterjedt az „utolsó kenet” kifejezés, mely alaptalan félelmet kelt igen sok emberben. Nem karaktert adó szentségről van szó (mint a Kereszttség, a Bértmálás vagy az Egyházi Rend), hanem a gyógyulás egyfajta szentségéről, mely többször is vehető életünkben. Fontos tudni persze, hogy nem szabad indokolatlanul felvenni: egy átlagos influenza fiataloknál még nem indokolja a Betegek Szentségében való részesedést. Komolyabb műtéti beavatkozások előtt azonban már tanácsos. Ha az egészségi állapot rosszabbodik, akkor egy betegség időtartama alatt többször is felvehető. Téves tehát az a nézet, miszerint ez a szentség csak a haldoklóké lenne. Ellenkezőleg: a betegeknek kínálja az Egyház, hogy erőt nyerjenek, és ebben az életállapotukban is megszentelődjenek.

Betegek között járva számtalanszor tapasztaltam meg a Betegek Szentségének erejét. Nemegyszer „kézzelfoghatóvá vált” a kegyelem működése, a beteg testi-lelki megerősödése, gyógyulása, vagy emberileg megmagyarázhatatlan békesség kiáradása az addig csüggedt vagy riadt emberből. Isten nem akarja a rosszat, hanem megengedi, s ebben a betegség is helyet kap. Emberi kötelességünk küzdeni ellene, de tudnunk kell: a betegség viselése kegyelmet fakaszt, különösen ha azt helyesen használjuk fel, és például felajánljuk magunkért, másokért, bűneink engeszteléséül, meghalt

testvéreinkért, stb. S ebben a küzdelemben sem feledkezünk meg rólunk az Isten, mert ha megengedte nekünk a nehézséget, akkor biztosak lehetünk benne, hogy kegyelmet is fog adni a kereszthozzához. A betegségben pedig jelentős kegyelmi segítség a Betegek Szentsége. Ha szükséges, bátran éljünk vele!

A szenvedések négy kelyhe

A Keresztről nevezett Jordan Ferenc Mária, az Isteni Üdvözítő Társasága (Szalvátor rend) alapítójának tanításában

Holnap (ante Portam Latinam), Szent János Apostol ünnepére emlékezünk, és az evangélium arra a jelenetre emlékeztet bennünket, amikor az Isteni Üdvözítő megkérdezte tanítványait: „Készek vagytok arra, hogy igyatok abból a kehelyből, amelyből én iszom?” (Mt 20,22).

Ebből is láthatjátok, hogy Isteni Üdvözítőnk, aki azt kérdezte tanítványaitól, készek-e inni abból a kehelyből, amelyből Ő iszik, azt akarta tudni, készek-e elviselni azokat a szenvedéseket, amelyeket Neki el kell viselnie. Egyszóval hogy készek-e Vele együtt szenvedni. Ebből látjuk, hogy az apostolok számára a szenvedés elviselése a legfontosabb tett. A mi feladatunk pedig nem más, mint hogy magunk is hasonlókká váljunk az Apostolokhoz. Ezért legfőbb erőnk a keresztben rejlik, abban, hogy készek vagyunk kiinni a szenvedések kelyhét.

A ti feladatotok tehát, hogy a mi Urunk kelyhét igyatok. De hogyan tehetitek ezt meg? Hol, miért és hogyan válik osztályrészünké, hogy Krisztus szenvedésének kelyhéből ihassunk? Jézus Krisztus nyomain járunk. Az Ő Országát hirdetjük. Olyanok akarunk lenni, mint a Szent Apostolok. Az általuk hirdetett tanítást akarjuk hirdetni. Ezáltal lesz a kereszt is osztályrészünk.

De milyen formában? Először a pokol, megváltásunk ellensége, a gonosz lélek részéről készüljete fel a szenvedésre. A gonosz lélek részéről, aki gyűlöli mindazt, ami Istentől származik, aki bennünket is gyűlöl és üldöz, ha arra törekszünk, hogy leromboljuk az ő országát, és Jézus Krisztus Országát terjesszük az emberek között. A gonosz minden lehetséges módon üldözni fog bennünket. Ezért harcba kell szállnunk vele!

Ez azonban még csak a könnyebben vagy – mondjuk úgy – egyszerűbben elviselhető szenvedések kelyhe. Keserűbb a rossz emberek által okozott

szenvedések kelyhe. Azok az üldözések, melyeket a rossz emberek részéről kell elviselnünk, akik amiatt támadnak bennünket, mert fellépünk szenvedélyeik ellen. Akiket megpróbálunk megfékezni erkölcsi züllésükben, és ránevelni arra, hogy Jézus Krisztus parancsai szerint éljenek. A sátán azonban mindent elkövet azért, hogy megtartsa őket a rosszban, és ezért a pokol lakóinál is gonoszabbak lesznek. Ki kell innunk ezt a kelyhet is, a rossz emberek által okozott szenvedések kelyhét.

A harmadik kehely, melyet az apostolnak ki kell ürítenie, még ennél is keserűbb: ez azoknak a szenvedéseknek a kelyhe, amelyeket a jó emberek részéről kell elviselnie az apostoli lelkű embernek, amikor terveit és elképzeléseit meg nem értés fogadja, és amikor az emberek azt gondolják, üldözésével csak jót tesznek. Isteni Üdvözítőnk maga figyelmeztetett bennünket: „Sőt eljön az óra, mikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy szolgálatot tesz Istennek” (Jn 16,2). Ezért hát legyetek készek arra, hogy ezt a kelyhet is kiigyátok, hogy elviseljétek azokat a szenvedéseket, amelyeket olyan emberek okoznak, akiket ugyan jó szándék vezet, de nem tudják, mit tesznek. Ez a harmadik azonban még mindig nem a legkeserűbb kehely.

Az utolsó – ha Isten ezt is felétek nyújtja – amikor azok az emberek, akiket Isten rendelt arra, hogy segítsenek és oltalmazzanak benneteket, amikor még az egyházi elöljáróitok is akadályokat gördítenek elétek. Ez a negyedik és egyben a legkeserűbb kehely. A jó Isten mégis megengedheti, hogy ezt a kelyhet is meg kelljen ízlelnetek. Ha megkérdeznétek Szent Ferencet, Szent Vincét, melyik kelyhet érezték életükben a legkeserűbbnek, ők is ezt felelnék: „Az, hogy az egyházi hatóságok eltiltottak bennünket a tanítástól”. Ha tehát apostolok akartok lenni, álljatok mindig készen arra, hogy igyatok a szenvedéseknek mind a négy kelyhéből. És még ha mind a négy kelyhet egyszerre nyújtaná is felétek az élet, ne csüggedjete! Viseljétek el a szenvedéseket, s közben gondoljatok mindig arra, Kiért szenvedtek. Küzdjete és harcoljatek Apostolokhoz méltó lélekkel!

*Fordította: Koncz Éva
(Buzdítások és intelmek)*

Jasna Góra

A kegyhely története

A dél-lengyelországi Częstochowa világhírű kegyhelyét ma a lengyelek nemzeti szentélyükként tisztelik, de a magyar szívek is joggal dobbanhatnak meg a kegyhely nevének hallatán.

Története a XIV. századig nyúlik vissza, és a Mária-tiszteletéről valamint a magyar alapítású pálos rend iránti szeretetéről egyaránt híres Nagy Lajos királyunk nevéhez kötődik. 1382-ben, nem sokkal a király halála előtt érkezett meg Częstochowába az a 16 magyar pálos szerzetes, akik a Fekete Madonna néven ismert kegykép első lengyelországi őrei lettek. A kegyhelyet, mint jól tudjuk, máig is Boldog Özséb lelki fiai vezetik. A mára szintén szimbolikussá vált Jasna Góra nevet szintén a magyar pálosok adták a helynek, és azt a rend budai főkolostorának nevéből kölcsönözték. Ennek helyét jelölték így: In Claro Monte Budensi (a budai fényes, vagy világos hegyen)

A częstochowai kolostor a századok során számos fontos, olykor sorsdöntő történelmi esemény színhelye lett. Ezek közül csak egyet, a legjelentősebbet említsük meg. 1655-ben svéd seregek támadtak Lengyelországra, és rövid időn belül elfoglalták az ország nagy részét. Amikor Müller tábornok csaknem négyezer fős seregével Jasna Góra falai alá érkezett, magabiztosan, sőt megvetően követelte a kolostor-erőd feladását. Augustyn Kordecki atya, a kolostor perjele azonban, a rendelkezésére álló alig 170 katonával és szerzetestársaival a szent hely védelme mellett döntött. És a negyven napig tartó ostrom végül Mária lovagjainak győzelmével végződött. A páratlan történelmi eseményt a legismertebb lengyel író, Henryk Sienkiewicz is megörökítette „Özönvíz” című történelmi regényében. Íme, egy rövid, de sokatmondó idézet a könyvből: „Egy reggel nagy pánik tört ki a délkeleti gát mellett: a katonák ugyanis tisztán láttak egy kék palástos asszonyt, amint köntösével a kolostort eltakarta”. Az erőviszonyok ismeretében valóban senki számára nem volt kétséges, hogy a győzelmet a lengyelek, minden elszántságuk ellenére, nem saját erejüknek köszönhették. A váratlan hírről azonban az egész ország újra hadba lépett, és a győzelem ezután a lengyelek oldalára hajlott. Hálából a király, János Kázmér 1656. április 1-én a lembergi székesegyházban magát és az országot a Szűzanya oltalmába ajánlotta. Ettől kezdve viseli Mária a Lengyelország Királynője címet.

Az ország felosztásának tragikus évtizedeiben a nemzeti öntudat, majd a világháború és a kommunista uralom idején a hit megőrzésében játszott fontos szerepet az addigra már nemzeti kegyhellyé vált Jasna Góra és az itt Fekete Madonnaként tisztelt Szűzanya. 1948-ban, a kommunista önkény kibontakozása láttán a haldokló Hlond bíboros ajkáról hangzottak el a következő, II. János Pál végrendeletében is idézett, jelentős szavak: „A győzelem, ha eljön, Szűz Mária győzelme lesz”. Előde lelki hagyatékát az új primás, Stefan Wyszyński is teljes szívvel és odaadással őrizte tovább. 1956-ban börtöncellájában fogalmazta meg a nagy nemzeti eskü szövegét, amelyet azután Jasna Góran olvasták fel János Kázmér lebergi fogadalmának 300. évfordulója alkalmából. 1966-ban ünnepelte Lengyelország a kereszténység felvételének 1000-éves évfordulóját. A millenniumi ünnepségeken VI. Pál pápa is szeretett volna részt venni, a kommunista hatóságok azonban beutazási kérelmét elutasították. 1979. június 4-én azután az Egyház történetének első szláv, lengyel származású pápája pótolhatta az elmaradt pápai látogatást.

A lengyel pápa apostoli látogatásai természetesen még tovább növelték, immár világviszonylatban is, a kegyhely hírnevét. Itt ismét megemlíthetünk egy számunkra érdekes momentumot. 1991-ben, első magyarországi apostoli útjára épp innen, a világifjúsági találkozóról érkezett a magyar népet mindig oly nagyra értékelő lengyel pápa. Ő maga mondta Jasna Góran: *„az út, amelyre néhány perc múlva indulok, a szó legnemesebb értelmében be van írva Częstochowa történetébe, hiszen Magyarországról érkeztek ide egykor Jasna Góra őrei, a pálos atyák. Épp most indulok erre az útra. Mindez szorosan összefügg: a körülmények, az események, a kapcsolatok és reményeink különös összefonódását látom ebben, és mindez egy új világot alkot, amely a régiből bontakozik ki. Nehézségek, szenvedések, ellenállások között, de kibontakozik (...) egy új, egy jobb világ”*.

A kegykép

Jasna Góra legértékesebb kincse kétségkívül a Szűzanya csodatevő kegyképe. Ennek köszönhetően vált a hely igen rövid időn belül a legnagyobb Mária kegyhellyé egy olyan országban, amely akkortájt már sok híres zarándokhellyel rendelkezett. Csak zárójelben jegyezzük meg, a magyar vonatkozások kapcsán, hogy a XV. századig Lengyelország leghíresebb zarándokhelye az a Szent Kereszt-i kolostor volt, amelyet az utóbbi években kezdenek újra felfedezni, és amely a Szent Imre által ajándékozott szent kereszt ereklyének köszönhetette hírét és vonzerejét.

A Fekete Madonna kegyképének eredetét és történetét évszázadok óta kutatják, de egyhangú álláspont máig sem született. A hagyomány szerint a képet Szent Lukács evangélista festette annak az asztalnak a lapjára, amelynél Názáretben a Szent Család étkezett. A kép előbb Jeruzsálemből Konstantinápolyba került. Hat évszázad múltán a császári seregben szolgáló rutén Lev herceget annyira elbűvölte a kép, hogy hosszas kérésére a császár neki ajándékozta. Ettől kezdve tehát Ruténföldön tisztelhatték a hívek. A Nagy Kázmér és Nagy Lajos által vezetett ruténföldi hadjáratok során került azután mai helyére. Egyes források szerint Nagy Lajos ajándékaként, aki lánya, a lengyel trónt öröklő Hedvig lelki támaszaként küldte a képet Lengyelországba, és alapította magát a pálos kolostort is.

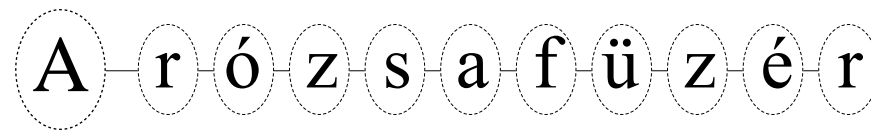
A kép a „hodegitria” típusú ikonok közé tartozik. Az elnevezés azt jelenti: „útmutató”. Máriát Istenanyaként ábrázolja karján a Gyermek Jézussal. Jézus kezében könyvet tart, jobbát pedig magasra emeli azzal a jellegzetes tartással, ami egyaránt lehet a tanítás, az uralom és az áldás jele. A Szent Szűz jobb keze mellén pihen. Mária szembefordul a nézővel, ami különösen kiemeli arca meghatározó voltát. A Gyermek arca is felénk fordul, de tekintete nem állapodik meg a nézőn. Mindkét arc elmélyülést, szinte egy bizonyos távolságot és komolyságot tükröz. A Szűz arcának jobb oldalán két párhuzamos vágás látható, amelyeket az orr vonalában egy harmadik keresztes. A nyakon hat vágás található, kettő jól látható, négy gyengébben. A hagyomány szerint ezeket a vágásokat a Szent Szűz arcán feldühödött rablók ejtették, akik a templom kifosztása után a kegyképet is magukkal vitték, a képet szállító szekér azonban nem messze a kolostortól megállt, és a rablók semmilyen erővel nem tudtak tovább haladni. Mária sötétkék ruháját aranyozott Anjou-liliomok díszítik, ami mindenképp a királyi családdal való kapcsolatát feltételezi. Homloka felett egy hatágú csillag látható. A kegykép fontos részét képezi a Mária és Jézus fejét övező kettős glória, amelyek egységes kompozícióvá formak össze, és a kép jellegzetes, az arc sötét színével erős kontrasztban álló elemét képezik.

A częstochowai kegykép egyik sajátos vonása, hogy szinte kezdettől fogva öltöztetik. Jelenleg nyolc ruhája van. Valamennyi az ékszeripar egyedülálló remeke. Az utolsó ruhát 2005-ben készítette egy gdański mester, borostyánból. Ennek külön érdekessége, hogy kifejezetten azokhoz a koronához készült, amelyeket közvetlenül halála előtt, 2005. április 1-én, János Kázmér egykori fogadalmának emléknapján áldott meg és ajándékozott a szívéhez oly közel álló kegyhelynek a nagy lengyel pápa, II. János Pál.

Zarándoklatok

A csejstochowai kegyhely sajátosságai között mindenképp említésre méltóak a maguk nemében egyedinek mondható gyalogos zarándoklatok. A zarándoklatoknak ezt az ősi formáját napjainkban világszerte egyre többen fedezik fel. A lengyel zarándoklatok sajátosságát egyfelől a résztvevők nagy létszámában, másfelől a megtett út hosszúságában kell keresnünk. Ezek a zarándoklatok ezért egyben napjaink lengyel katolicizmusának sajátos elemét képezik. A több napig, olykor több hétig tartó út az evangelizáció nagyszerű lehetőségeit rejti. A gyalogos zarándoklatok lényegük szerint egyfajta úti lelkigyakorlatok. A mindennapi élet megszokott, egyfajta biztonságot adó kereteiből kilépve, a fizikai fáradtságban, egyfajta kiszolgáltatottságban az ember megtapasztalja emberi korlátait, de egyben az önmaga felülmúlásának, a nehézségek leküzdésének felemelő élményét is. Az út nehézségeit együtt vállaló, többségükben ismeretlen emberek egymást segítve, és a közös élmények hatására a testvéri, keresztény felebaráti szeretet, egyggyé tartozás páratlan élményével gazdagodnak. E mellett szervezett programok, előadások, közös ének, ima, napi szentmise segíti a lelki elmélyülést. A zarándoklat, ahogyan azt sokan megfogalmazták, valamilyen formában az élet, és ezen belül a keresztény élet semmihez nem hasonlítható iskolája. A lengyelországi gyalogos zarándoklatok központja Csejstochowa. Július közepétől augusztus végéig folyamatosan érkeznek a kisebb-nagyobb csoportok az ország egész területéről. Legnagyobb létszámában augusztus 15-e, és a Csejstochowai Szűzanya ünnepe, augusztus 26. előtt. Az egyik legrégebbi, és minden bizonnyal legismertebb, legnépesebb, sokak szerint fizikailag a legnehezebb zarándoklat, a varsói idén 300-ik alkalommal hívja résztvevőit a nagy lelki megújulás fárasztó, de nagyszerű útjára. Ezen a zarándoklaton lengyeleken kívül más nemzetek képviselőivel is találkozhatunk. Mi, magyarok a 70-es évektől szintén minden évben elindulunk egy kisebb-nagyobb csoporttal. A kommunizmus éveit különösen nagy élmény volt számunkra annak megtapasztalása, hogy mi, hívők, egyáltalán nem vagyunk kevesen, kihalásra ítélve, hogy több tízezer emberrel vagyunk közösségben, köztük fiatalokkal, fiatal, vidám papokkal, apáccal. A csejstochowai gyalogos zarándoklatok egykori résztvevői szervezték meg lengyel mintára a május eleji márianosztrai, a júliusi egerszalóki, valamint az augusztusi mátraverebélyi gyalogos zarándoklatokat is.

Koncz Éva

Rózsafüzér titkok

Stadler Frieda

Ki Téged Szent Szűz a mennyben megkoronázott.

Ez az olvasó utolsó titka. Bezárul a kör. Kezdődik azzal, hogy a Szűz Mária befogadja Jézust. Végződik azzal, ahogyan Jézus fogadja be Máriát. Kit te Szent Szűz, méhedbe fogadták, – ki téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott. Közben pedig van az élet. A Jézus élete, a Mária élete, az Egyház élete, a lélek élete. Minden ezzel kezdődik: befogadni Jézust. „Mindazoknak pedig, akik befogadták őt, – hatalmat adott Isten gyermekeivé lenni.” Ezzel fog tehát végződni az élet: megkoronáztatni a mennyekben! Különbben nem volt érdemes az egészet végigélni. Miért éltem, dolgoztam, szenvedtem, hogyha nem az örök életért?

Amikor a zenés nagymisén felhangzik a Credo, akkor átadom magam a zene varázslatának; életet kapnak így a szavak, és jobban szárnyal a lélek. És mikor a Credo végén szélessé és hatalmassá tágul a kompozíció, és a hegedűk ujjongó igenlése, a trombiták ellentmondást nem tűrő harsogása mellett diadalmasan zengi a kórus: *et vitam venturi saeculi* (és az eljövendő örök életet), akkor önfeledt boldogsággal velük mondom: Igen, hiszem, hiszem az örök életet; nemcsak elvontan és recitálendő leketétel gyanánt, hanem valóban, személyesen, a gyakorlati életben. Lesz, lesz egy örök élet, amely kárpótolni fog mindenért, ami nehézséget itt vállaltam, amiről csendesen lemondtam, ami fájdalmas és nehéz volt számomra. Hiszem, hiszem a ujjongó, boldog, szép örökéletet, amiért érdemes volt minden.

Hogy részem lesz-e benne? Istenem, hiszen köteles vagyok úgy élni, hogy lehessen benne részem. Az Atya ezért teremtett, a Fiú ezért váltott meg, a Szentlélek ezért munkálkodik megszentelésemen szentségekkel, szentelményekkel. Az Egyház ezért vett fel a keresztségben tagjai közé. Bűnbánat szentsége, Oltáriszentség ezért van, egy egész rend – az egyházi rend – ezért van, hogy engem az Isten felé vezessen. Miért kelljen azt hinni, hogy az életem egy irtózatos deficittel végződjék? Asszonyunk Szűz Mária, ki megkoronáztatással odafönn a mennyekben, könyörögj érettem....

Nem gondolok én ragyogó koronára. Csak egy ici-pici helyecskére. Tudom én, hogy a mennyekben mindenkinek boldogsága teljes lesz ugyan, de nem mindenkié lesz egyformán nagy. Olyan, de olyan szépen mondta egyszer egy missziós pap: Olyanféle lesz a mennyei boldogság, mint amikor egy sokgyermekes nagy család ünneplőbe öltözik. Az apa és a nagy fiúk nagy köntöst vesznek, a kisfiúknak kisebb jut, a nők nőknek való ruhákat öltenek, a csecsemőknek csak friss pólya-vánkos jut. De mit is csinálna a pólyásbaba a bakfisleány ruhájával, meg a négyéves Pistike az édesapja hosszú nadrágjával! Mindenkinek az ő mértéke szerint.

És mindenkinek lesz mennyországa az ő befogadásának mértéke szerint. Nem tudom, hogy egy jámborul élt és Istenben megboldogult öreg anyóknak az örök boldogsághoz olyan mértékben hozzátartozik-e a „tudomány tengerében való elmerülés”, mint ahogyan például Aquinói Szent Tamáséhoz valószínűleg hozzátartozik... De azt tudom, hogy mennyország nélkül ez a földi élet csonka, igazságtalan, buta. Nem, nem volna érdemes élni a mennyország nélkül!

Hogy milyen a mennyország? Kettőt tudunk róla.

Az első, hogy értelmünket teljesen felülmúlja. Szem nem látta, és emberi szívbe bele sem fér. Mit tud arról a hernyónak a bábja, hogy mi az: felébredni mint pillangó, szárnyalni a napsugár-itatta kék levegőben, rózsakelyhen megpihenni, harmatot inni, mézet ízlelni. Hogy tudná ezt elgondolni! Mit tudhatunk mi, időhöz és térhez, fizikumhoz és társadalomhoz kötött emberek a szellemvilágnak, a megdicsőült testnek lehetőségeiről!

Ó vak és süket világ, melyben élünk és mely ezer köteléssel köt magához és közém és a mennyország közé áll! Asszonyunk Szűz Mária, könyörögj ki nekem a világos látás kegyelmét! Én nem akarok megragadni itt a földön, nekem van egy másik, egy igazi hazám. Én oda készülök most is, és halálom óráján...

A másik, amit tudunk a mennyországról, az: hogy Istennél leszünk.

Hogy szeretnek az emberek meghúzódni a hatalmasok árnyékában! Nemcsak az aljas törtető, akik kisebb vagy nagyobb anyagi hasznot, érvényesülést, parancsolási lehetőségeket várnak! Nem, nemcsak ezek és nemcsak ezért!

Pszichológiai jó-ézés: hatalmas úr szolgálatában állni, még akkor is, ha szeszélyes, kemény kényúr is. Siker felé haladó, diadalmas ügyet mindenki szeret szolgálni. Diadalmas embereket is.

És milyen nagy boldogság a tanítványnak a „mester” lábainál ülni, szavát hallgatva, egy levegőt szívni vele! Hány kérdés árad a tanítványból, és hogy megfejtődnek a kérdések szinte maguktól: csak éppen felnézett a

mester s a tanítvány előtt világossá lett minden. És vajon mivel cserélne el a jegyes azokat az órákat, vagy perceket, amelyeket jegyesével tölthet! Amikor nincsen szükség még szóra sem, még pillantásra sem.

Mi a mennyország?

Élet a leghatalmasabb Úr fényében, azzal a biztos tudattal, hogy nekünk jóakarónk, sőt több: Atyánk. Még ennél is több: vele, benne, általa élünk; valami titokzatos módon egyek leszünk benne. Nehéz ezt megértenünk, Testvérem, sőt egyáltalán nem foghatjuk fel, de talán legjobban megközelíti az a hasonlat, amit annyi szent használt: a család gondolata. Nincs külön érdek, nincs külön öröm, nincs külön fájdalom többé, férj és feleség egy egységgé lettek. Ilyenfélén lesz a mennyországban, csak fájdalom nem lesz többé, sem gond, sem aggodalom.

Mi a mennyország?

Elmerülés a Mesterben. A mindenek Alkotójában. Az okban és létrehozóban. A történelem Rendezőjében, a fizika és kémia Törvényhozójában, a pszichológia Értelmezőjében. Milyen gyönyörűség olyan emberrel beszélni, akinek a fejében állandóan készenlétben vannak a példák, adatok, törvények, képletek. És milyen gyönyörűség lesz Abban felolvadni, akinél egyáltalán nincs múlt és jövő, nincs térbeli távolság és nincsen láthatatlan és fülnek fel nem fogható. Minden jelen van, minden áttekinthető, minden megérthető: a kis dongó muzsikája csak úgy, mint a millió fényévnyi távolságban rohanó égitest zúgása.

És mi a mennyország?

A Lélek hazatalálása Jegyeséhez. A nagy misztikusok és az alázatos jámbor apácák ezt átéli teljesen. Mi, érzelmileg, csak sejtünk belőle valamit, de a lelkünk legmélyén ott lappang a bizonyosság, hogy ennek így kell lennie. A lelkünk egy kis magányos lángocská, amely elfojthatatlan vágyal vágyódik egy másik láng, egy nagyobb láng után. Keresi embertársaiban, és ezer csalódás éri. Keresi embertársaiban, és nem találja akkor sem, ha még oly harmonikus, boldog, tökéletes is ez az egymásra-találás. A lélek legmélyén, egészen belül marad még egy kitöltetlen hely, el nem mondott szó, ki nem fejezett vagy még nem értett érzelem. A lélek Jegyesre vár, míg meg nem találja Istenben.

Mi a mennyország? Vele, Benne, Általa élni, mozogni és lenni. Az Istennel, az Istenben, az Isten által. Vagyis a Szépségben élni, a minden irányú harmóniában, amelyet nem zavar meg semmi! Az Igazságban élni: látni, hallani, tudni, megérteni mindent, ami el volt rejtve előttünk, ami zavaros, darabos, összefüggéstelen, logikátlan volt. A Jóságban élni: az erkölcsi törvények olajozott egymásbailleszkedésében, diadalmas kivirágzásában.

Sokat, sokat kell gondolnunk a mennyországra: haza kell vágyódnunk a mennyországba, el kell jutnunk a mennyországba.

Ez a mi földi életünk célja és koronája. Asszonyunk Szűz Mária, könyörögi érettünk most és halálunk óráján. Amen.

Ezt a szakaszt a lelki-életben való elmélyedés kegyelméért mondom. Hogy az Úr Isten emeljen ki a földi dolgok zürzavarából és állítsa tudatom előterébe az *Egy=szükségest*.

Felajánlom minden embertársamért, az élőkért és halottakért, a hívőkért és hitetlenekért, hogy elérjük életünk célját: mindenek után, és mindenek ellenére végül is dicsőíteni Istent és ezáltal részesülni az örök boldogságban.

Melyre az Úr Isten vezesse el e sorok minden olvasóját, és szegény íróját is. Amen.

Nehéz idők vannak a hátunk mögött és a természet szélsőséges jeleit valamint egyéb tendenciákat látva nem biztos, hogy könnyebb lesz a folytatás...

Érdemes a következőkre különösen odafigyelnünk:

Tanuljunk meg takarékoskodni az élelmiszerekkel, gazdálkodjunk a késleteinkkel bölcsen. Értékeljük azt, amink van, különösen az ételmet és a jelenleg meglévő nyugalmat.

Hallgassunk az elmúlt évtizedekben egyre sürgetőbb hangzó üzenetekre, melyek igen nagy hangsúllyal kérték, hogy imádkozzunk, imádkozzunk, imádkozzunk. Mégpedig szívvel imádkozzunk! Törekedjünk arra nap mint nap, hogy egyre összeszedettebb legyen imádságunk. Az imádság mellett az imával és hittel átszótt szeretet cselekedeteket gyakoroljuk a környezetünkben levő emberek körében. Minden cselekedetünket igyekezzünk Isten dicsőségére még jobban, még nagyobb szeretettel megcselekedni!

A bajaink és gondjaink megoldását ne a politikusoktól várjuk. Nekik is meg kell tenni ami a kötelességük, de az igazi megoldásokat csak „fentről” várhatjuk. Igen nagy bizalommal forduljunk nap mint nap Jézus Krisztushoz és az ő kegyelemmel teljes Édesanyjához, a Béke Királynőjéhez, az Angyalok Királynőjéhez! Szabad akaratunkkal kérjük a segítségüket és ne feledjük az apró dologért is hálát adni!

Az idők sűrűsödnek, isteni Áldás nélkül nem lesz teljes az életünk, hazánk élete. Minden cselekedetünkhöz kérjük Isten áldását! A szívből jövő imáink és az igaz szeretet cselekedetek fognak tudni csak megmenteni minket, a lelkünket! Vegyük komolyan az idők jeleit! (a szerkesztő)